

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. 2. 2022 odvolání obžalovaných **Ing. T. D.**, narozeného xxx, **Ing. M. H.**, narozeného xxx, **R. Š.**, narozeného xxx, **Ing. Bc. M. B.**, narozeného xxx, **Ing. M. R.**, narozené xxx, a státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 26. 3. 2021, sp. zn. 1 T 156/2018, a rozhodl

takto:

Podle 256 tr. řádu se všechna odvolání zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem bylo rozhodnuto tak, že **Ing. T. D.**, narozený xxx, **Ing. M. H.**, narozený xxx, **R. Š.**, narozený xxx, **Ing. Bc. M. B.**, narozený xxx, **Ing. M. R.**, narozená xxx, uznáni vinnými v **části A pod bodem I.** jednáním, které spočívalo v tom, že obvinění Ing. T. D., Ing. M. H., R. Š., Ing. Bc. M. B. Ing. T. D. jako xxx Divize 6 ve spol. TECHNISERV a Ing. M. H. jako xxx Divize 6 spol. TECHNISERV, tedy osoby vykonávající řídicí činnost zhotovitele, R. Š. jako xxx spol. TECHNISERV, tedy všichni jednající v rámci činnosti této společnosti a dále Ing. Bc. M. B. jako osoba jednající za Českou obchodní inspekci v pozici xxx, jako zástupce veřejného zadavatele ve smyslu § 2 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy účinném znění, úmyslně zneužil svoji pravomoc úřední osoby při plnění jí daných úkolů státu, kdy k tomu používal svěřenou pravomoc pro jejich plnění, spočívající konkrétně v přípravě podkladů pro rozhodnutí o přidělení níže uvedených veřejných zakázek, kdy vykonával pravomoc v rozporu s § 6 odst. 2 a § 78 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, neboť v rozporu s tímto zákonem nepostupoval ve vztahu ke všem dodavatelům stejně, když se o podmínkách zadávací dokumentace předem dohodl s R. Š., zástupcem dodavatele spol. TECHNISERV, přičemž tak jednal v úmyslu opatřit spol. TECHNISERV prospěch spočívající v možnosti realizace uvedené zakázky a tím dosažení zisku z realizace této zakázky, obvinění jednali společně jako organizovaná skupina, neboť Ing. D. uděloval R. Š. pokyny a instrukce, společně spolu jednali, plánovali, probírali realizaci trestné činnosti, která byla spáchána jejich úmyslným jednáním, Ing. D. celé jednání inicioval, koordinoval a plánoval, Ing. H. s ním konzultoval veškeré své kroky a jednání, jak ovlivnit zadávací řízení na veřejnou zakázku ve prospěch dodavatele spol. TECHNISERV, R. Š. po předchozí dohodě Ing. D. s Ing. H. komunikoval s Ing. Bc. B. jako zástupcem zadavatele ve věci nastavení podmínek v zadávací dokumentaci předmětných veřejných zakázek, kdy mu Ing. Bc. B. jako osoba jednající za ČOI umožnil s časovým předstihem několik měsíců před zveřejnění předmětných veřejných zakázek podílet se na parametrech zadávacích dokumentací, které ve svém důsledku vždy vyhovovaly spol. TECHNISERV, a zároveň eliminují množství případných dodavatelů, a to v souvislosti s vyhlášením, průběhem a zadáním veřejné zakázky malého rozsahu na služby ve smyslu § 12 odst. 3 a § 18 odst. 5 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy účinném znění, zadavatele ČOI na zakázku blíže specifikovanou ve výrokové části napadeného rozsudku, a to pod bodem I. této části napadeného rozsudku, s předpokladem, že hodnota těchto veřejných zakázek ani v jednom případě nedosáhne částky 2.000.000,- Kč bez DPH, v dosud blíže nezjištěné době nejméně od měsíce listopadu 2015 do ledna 2016 v budově spol.

TECHNISERV na adrese Moskevská 949/86, Praha 10, a na dalších místech v Praze, Ing. D., Ing. H. a R. Š. nejprve vzájemně naplánovali a dohodli, včetně rozdělení úkolů mezi sebou, že se pokusí v souvislosti s těmito veřejnými zakázkami, zjednat výhodu pro spol. TECHNISERV, spočívající v přednosti a výhodnějších podmínkách, zejména z hlediska časového předstihu, na úkor jiných dodavatelů, kteří by se o uvedené veřejné zakázky mohly ucházet, mohly by být konkurenty a na úkor dodavatelů, kteří se o uvedené zakázky ucházely, a to v úmyslu opatřit spol. TECHNISERV prospěch, spočívající v možnosti realizace uvedených zakázek a tím dosažení zisku z jejich realizace, dle této předchozí dohody následně Ing. D., Ing. H. a dále R. Š. ve spolupráci s Ing. Bc. B. ovlivnili zadávací řízení tím, že se dohodli na technických požadavcích, kvalifikačních předpokladech a cenovém rozpočtu uvedených zakázek tak, aby eliminovali počet možných dodavatelů a zajistili pro spol. TECHNISERV získání těchto veřejných zakázek, a to ještě předtím, než byly tyto výzvou k účasti na těchto zakázkách dne 3.11.2015, 7.12.2015, 26.1.2016 zveřejněny na elektronickém profilu zadavatele, kdy Ing. H. a následně R. Š. minimálně v době od měsíce listopad 2015 do února 2016 několikrát za tímto účelem osobně navštívili s vědomím Ing. D. zástupce zadavatele Ing. B. v jeho kanceláři v budově ČOI, kdy R. Š. se s Ing. Bc. B. dohodl na podobě zadávací dokumentace tak, aby následně navržené podmínky R. Š., který v této souvislosti jednal na základě předchozí dohody a instrukcí Ing. D. a Ing. H., vyhovovaly právě spol. TECHNISERV a eliminovaly tak množství případných dodavatelů, a postupně mu několikrát v průběhu měsíce listopad 2015 až měsíce leden 2016 předal osobně v budově ČOI, nebo poslal z počítače v elektronické podobě, písemné podklady pro tvorbu zadávací dokumentace k těmto uvedeným veřejným zakázkám, s určením specifikace předmětu plnění veřejné zakázky, kde byl vypsán položkový rozpočet materiálu a prací, výpis technických položek, uvedení konkrétního materiálu pro zpracování zakázky, návrh časového rozpočtu pro realizaci konkrétní zakázky, která do té doby nebyla uveřejněna, včetně soupisu konkrétních dodavatelů - spol. TECHNISERV, spol. Visitech a.s., IČ 25543415, spol. SITEL spol. s r.o., IČ 44797320, spol. ALEF NULA, a.s., IČ 61858579, spol. Gating Services, a.s., IČ 28999894, kteří měli být a následně také byli, zadavatelem prostřednictvím Ing. Bc. B., vyzváni k podání nabídky, a dále požadavek na doložení certifikace systému strukturované kabeláže Systemax k veřejné zakázce proměření kabeláže síťové infrastruktury, a k veřejné zakázce týkající se výměny optické části síťové infrastruktury a opravy části síťové infrastruktury, požadavek na doložení certifikátu na instalaci a servis strukturované kabeláže, který měl být také zahrnut do požadavků v zadávací dokumentaci, a to z důvodů eliminace množství případných dodavatelů, kteří se o předmětné zakázky budou ucházet, čímž se tak podíleli na podobě zadávací dokumentace v té době ještě nezveřejněných předmětných veřejných zakázek, R. Š. v této souvislosti několikrát jednal, minimálně v době od měsíce prosinec 2015 do měsíce února 2016, v prostorách spol. TECHNISERV na adrese Moskevská 949/86, Praha 10, s Ing. D. a Ing. H., kdy se dohodli na jednání se zástupcem zadavatele Ing. Bc. B. tak, aby Ing. Bc. B. vypracoval zadávací dokumentaci dosud nezveřejněných uvedených veřejných zakázek na základě technických požadavků a položkového rozpočtu s uvedením množství konkrétních komponentů, které mají být dodány včetně cenového rozpočtu, kdy toto vypracuje R. Š., včetně seznamu dodavatelů, kteří mají být zadavatelem vyzváni k podání nabídky, a předá Ing. Bc. B. jako podklad k vypracování zadávací dokumentace k předmětným veřejným zakázkám, a to vše za účelem stanovení si kvalifikačních požadavků tzv. na míru spol. TECHNISERV, přičemž Ing. Bc. B., jako zástupce zadavatele, takto stanovené podmínky od R. Š. převzal a na základě tohoto vypracoval zadávací dokumentaci a vyzval dodavatele uvedené R. Š. k podání nabídky k předmětným veřejným zakázkám, kdy ČOI předmětné veřejné zakázky zveřejnila výzvou k podání nabídek na elektronickém profilu zadavatele několik týdnů poté, co byl spol. TECHNISERV prostřednictvím popisovaného jednání obviněných zjednan časový předstih minimálně v časové délce několika týdnů, kdy v případě veřejné zakázky „Proměření kabeláže síťové infrastruktury ústředního inspektorátu ČOI“ byla vyzvána k podání nabídky kromě spol.

TECHNISERV dále spol. Gating Services, a.s., IČ 28999894, která podala nabídku s nabídkovou cenou zakázky ve výši 185.130,- Kč včetně DPH, dále spol. TESIM spol. sr.o., IČ 47118253, spol. TELinvest, s.r.o., IČ 64578593, spol. ALEF NULA, a.s., IČ 61858579, z nichž ani jedna nepodala nabídku, kromě těchto vyzvaných společností podala nabídku spol. Syza, s.r.o., IČ 00020869 s nabídkovou cenou zakázky ve výši 133.100,- Kč včetně DPH, a hodnotící komise, jejíž členem byl Ing. Bc. B., dne 13.11.2015 doporučila zadavateli jako vítězného uchazeče s nejnižší nabídkovou cenou spol. TECHNISERV, která podala nabídku s nabídkovou cenou zakázky ve výši 148.625,- Kč včetně DPH, v případě veřejné zakázky „Výměna optické části síťové infrastruktury ústředního inspektorátu České obchodní inspekce“, byla vyzvána k podání nabídky kromě spol. TECHNISERV dále spol. Visitech a.s., IČ 25543415, která podala nabídku s nabídkovou cenou zakázky ve výši 214.190,60 Kč včetně DPH, spol. SITEL spol. sr.o., IČ 44797320, která podala nabídku s nabídkovou cenou zakázky ve výši 221.430,- Kč včetně DPH, dále spol. ALEF NULA, a.s., IČ 61858579, a spol. Gating Services, a.s., IČ 28999894, které však nepodaly nabídku, a hodnotící komise, jejíž členem byl Ing. Bc. B., dne 18.12.2015 doporučila zadavateli jako vítězného uchazeče s nejnižší nabídkovou cenou spol. TECHNISERV, která podala nabídku s nabídkovou cenou zakázky ve výši 189.312,- Kč včetně DPH, a v případě veřejné zakázky „Oprava části síťové infrastruktury ústředního inspektorátu České obchodní inspekce“, byla vyzvána k podání nabídky kromě spol. TECHNISERV, která podala nabídku s nabídkovou cenou zakázky ve výši 199.897,- Kč včetně DPH, spol. Visitech a.s., IČ 25543415, která podala nabídku s nabídkovou cenou zakázky ve výši 198.230,- Kč včetně DPH, dále spol. SITEL spol. sr.o., IČ 44797320, spol. ALEF NULA, a.s., IČ 61858579, a spol. Gating Services, a.s., IČ 28999894, které nepodaly nabídku, a hodnotící komise, jejímž členem byl Ing. Bc. B., dne 8.2.2016 doporučila zadavateli jako vítězného uchazeče s nejnižší nabídkovou cenou spol. Visitech, která podala nabídku s nabídkovou cenou zakázky ve výši 198.230,- Kč včetně DPH, a tímto jejich úmyslným jednáním byl popřen smysl zadávacího řízení, jednání Ing. Bc. B. byly v této souvislosti porušeny zásady postupu zadavatele, zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace ve smyslu § 6 odst. 2, dále zásada hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti ve smyslu § 78 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, neboť nepostupoval ve vztahu ke všem dodavatelům stejně, a dále v této souvislosti po zadání veřejné zakázky „Výměna optické části síťové infrastruktury ústředního inspektorátu České obchodní inspekce“, Ing. H., poskytl za zjednání časové výhody při zadání veřejné zakázky a případně i budoucích zakázek pro spol. TECHNISERV, dne 22.12.2015 v dopoledních hodinách v budově ČOI na adrese Štěpánská 567/15, Praha 2, v kanceláři Ing. Bc. B., Ing. Bc. B. jako zástupci zadavatele, úplatek ve formě láhve vína a finanční hotovosti v přesně nezjištěné výši, která byla v papírové obálce, přičemž Ing. Bc. B. poté co zjistil, že v obálce je finanční hotovost, tuto obratem ještě téhož dne Ing. H. vrátil, neboť žádné takové plnění nechtěl.

- 2. V části A bod II. napadeného rozsudku** byli obžalovaní **Ing. T. D., Ing. M. H., R. Š. a Ing. M. R. uznáni vinnými jednáním, které spočívalo v tom, že** Ing. D. uděloval R. Š. pokyny a instrukce, společně spolu jednali, plánovali a probírali realizaci trestné činnosti, Ing. D. celé jednání inicioval, koordinoval a plánoval, Ing. H. s ním konzultoval veškeré své kroky a jednání, jak ovlivnit zadávací řízení na veřejnou zakázku ve prospěch dodavatele, v jehož zájmu a v rámci jehož činnosti jednali a potřebu zjednat dohodu se zástupcem zadavatele, R. Š. po předchozí dohodě Ing. D. s Ing. H. komunikoval s Ing. R. jako zástupcem zadavatele ve věci nastavení podmínek zadávací dokumentaci předmětné veřejné zakázky, a dále Ing. M. R. jako osoba jednající za MMR jako zástupce veřejného zadavatele ve smyslu § 2 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy účinném znění, R. Š. umožnila s časovým předstihem několik měsíců před zveřejněním předmětné veřejné zakázky podílet se na parametrech zadávací dokumentace, které vyhovují spol. TECHNISERV a zároveň eliminují množství případných dodavatelů, kteří se o uvedenou zakázku budou ucházet, v souvislosti s

vyhlášením, průběhem a zadáním veřejné zakázky malého rozsahu na služby ve smyslu ust. § 12 odst. 3 a § 18 odst. 5 zákona č. 137/2006, Sb., o veřejných zakázkách, kterou MMR dne 6.4.2016 zveřejnilo v Národním elektronickém nástroji (dále jen NEN) výzvou k účasti na veřejné zakázce pod č.j. 9126/2016-93, na stavební práce spočívající v rekonstrukci podhledů a dodávky a instalace LED osvětlení v budově MMR - Na Příkopě 39, Praha 1, s předpokládanou hodnotou 3.000.000,- Kč bez DPH, kdy nejméně od měsíce ledna 2016 do měsíce dubna 2016 v budově spol. TECHNISERV Ing. D., Ing. H. a R. Š. nejprve vzájemně naplánovali a dohodli, včetně rozdělení si úkolů mezi sebou, že pro spol. TECHNISERV zjednájí výhodu v souvislosti s touto veřejnou zakázkou, spočívající v přednosti a výhodnějších podmínkách, zejména z hlediska časového předstihu, a to v úmyslu opatřit spol. TECHNISERV prospěch spočívající v možnosti realizace uvedené zakázky a tím dosažení zisku z realizace této zakázky, dle této předchozí dohody ve spolupráci s Ing. R. ovlivnili zadávací řízení tím, že se dohodli na technických požadavcích, kvalifikačních předpokladech a cenovém rozpočtu této zakázky, tak, aby eliminovali minimální počet možných dodavatelů a zajistili pro spol. TECHNISERV získání této veřejné zakázky, a to ještě předtím, než byla tato zakázka zveřejněna v NEN výzvou k účasti na této zakázce, kdy R. Š. jednal minimálně od měsíce ledna 2016 s Ing. R. v budově MMR za účelem doplnění podkladů k zadávacímu řízení, k čemuž mu Ing. R. v průběhu měsíce ledna 2016 až března 2016 předala návrh záměru k veřejné zakázce předem vypracovaný autorizovaným technikem, ve kterém byla popsána technická kvalifikační kritéria a požadavky na uchazeče, dále mu předala dokumenty k rozpočtu zakázky, výkaz výměr a rozpočet zpracovaný pro potřeby zadavatele zpracovatelem projektové dokumentace spol. Gruner Czech, s.r.o., na „Rekonstrukci podhledů včetně osvětlení v budově MMR“, čímž mohl R. Š. upravit kvalifikační požadavky tak, aby vyhovovaly spol. TECHNISERV, R. Š. v této souvislosti několikrát jednal v době od měsíce ledna 2016 do měsíce března 2016 v prostorách spol. TECHNISERV s Ing. D., v některých případech za přítomnosti Ing. H., kdy se dohodli na úpravě v části kvalifikačních požadavků, konkrétně požadavku integrace do stávající nadstavby, komunikační rozhraní svítidel, specifčnost světel, dále v části technických kvalifikačních předpokladů, konkrétně podmínky předešlé realizace „řízeného osvětlení“, a to vše za účelem stanovení kvalifikačních požadavků tzv. na míru spol. TECHNISERV, přičemž Ing. R. takto stanovené podmínky a změny od R. Š. plně převzala a zahrнула do záměru a výkazu výměr k veřejné zakázce, ačkoliv MMR tuto zakázku zveřejnilo výzvou k podání nabídek v NEN dne 6.4.2016, s termínem podání nabídek do 20.4.2016, spol. TECHNISERV prostřednictvím popisovaného jednatelů obviněných tak byl zjedнан časový předstih minimálně v této časové délce tří měsíců, kdy součástí zadávací dokumentace byly již předem stanovené podmínky spol. TECHNISERV, zpracované R. Š., to vše na úkor dalších dodavatelů, a to minimálně těch, kteří byli vyzváni k podání nabídky, konkrétně spol. Teplotechna Ostrava, a.s, IČ 451 93 771, která nepodala nabídku z důvodu nesplnění kvalifikačního požadavku, spol. AVE - servis, IČ 60875585, která nepodala nabídku z důvodu neschopnosti doložení požadovaných referencí, spol. Regis Praha, spol. s r.o., IČ 45275688, která nepodala nabídku z důvodů vyčerpání stavební kapacity, spol. S-B, s r.o., Husova 332, Sedlčany, IČ 25652362, která nepodala nabídku z kapacitních důvodů, spol. ELEROS SERVIS s.r.o., IČ 04057392, která nepodala nabídku z důvodu neschopnosti splnit rozsah požadavků, spol. TECHNISERV, a spol. Gating Services, a.s., IČ 28999894 a spol. F.P.S. Areo, spol. s r.o., IČ 16189647, které obě podaly nabídku, splnily kvalifikační kritéria, avšak cenová nabídka těchto uchazečů byla podstatně vyšší, než nabídka spol. TECHNISERV doručená zadavateli dne 20.4.2016, a dále na úkor dalších dodavatelů působících na relevantním trhu, kteří mohli podat nabídku, ale v důsledku kvalifikačních kritérií nastavených na míru spol. TECHNISERV, nabídku nepodali, kdy hodnotící komise zadavatele se zasedáním dne 20.4.2016 a předsedkyní komise Ing. R. doporučila zadavateli jako vítězného uchazeče spol. TECHNISERV za nabídkovou cenu ve výši 2.416.465,59 Kč včetně DPH, kdy spol. TECHNISERV tak získala prospěch spočívající v možnosti realizace uvedené zakázky a tím dosažení blíže nezjištěného

zisku z realizace této zakázky, čímž byly porušeny zásady postupu zadavatele, zásada transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace ve smyslu § 6 odst. 2, dále zásada hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti ve smyslu § 78 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy účinném znění, neboť nepostupovala ve vztahu ke všem dodavatelům stejně, když se o podmínkách zadávací dokumentace předem dohodla s konkrétním dodavatelem, kdy si tento v některých částech sám určil kvalifikační předpoklady vyhovující právě spol. TECHNISERV, a dále v této souvislosti Ing. R. svým zaviněným jednáním úmyslně zneužila svoji pravomoc úřední osoby při plnění jí daných úkolů státu spočívající v přípravě podkladů pro rozhodnutí o přidělení uvedené veřejné zakázky a takto vykonávala svou pravomoc v rozporu s § 6 odst. 2 a § 78 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy platném znění, neboť jednala úmyslně aktivně v rozporu s tímto zákonem, tím, že nepostupovala ve vztahu ke všem dodavatelům stejně, když se o podmínkách zadávací dokumentace předem dohodla s R. Š., přičemž tak jednala v úmyslu opatřit spol. TECHNISERV prospěch spočívající v možnosti realizace uvedené zakázky a tím dosažení zisku z realizace této zakázky,

3. **Výše popsaným jednáním pak pod bodem I. spáchal obžalovaný Ing. T. D.** zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, **obžalovaný Ing. M. H.** zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a zločin podplacení dle § 332 odst. 1, alinea 1 a 2, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, **obžalovaný R. Š.** zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, **obžalovaný Ing. Bc. M. B.** přečin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1 trestního zákoníku a přečin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
4. **Pod bodem II. napadeného rozsudku pak obžalování výše popsaným jednáním spáchali Ing. T. D.** zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, **Ing. M. H.** zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku **R. Š.** zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a **Ing. M. R.** přečin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1 trestního zákoníku, přečin zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
5. Za toto jednání byli odsouzeni, a to **obžalovaný Ing. T. D.** dle § 256 odst. 2 ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 67 odst. 1, odst. 3, § 68 odst. 1,2 trestního zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 360 denních sazeb, výše denní sazby činí 1 000 Kč, celkem tedy 360 000 Kč, **obžalovaný Ing. M. H.** dle § 256 odst. 2 ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 67 odst. 1, odst. 3, § 68 odst. 1,2 trestního zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 360 denních sazeb, výše denní sazby činí 1 200 Kč, celkem tedy 432 000 Kč, **obžalovaný R. Š.** dle § 256 odst. 2 ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 67 odst. 1, odst. 3, § 68 odst. 1,2 trestního zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 360 denních sazeb, výše denní sazby činí 400 Kč, celkem tedy 144 000 Kč, **obžalovaný Ing. Bc. M. B.** podle § 329 odst. 1 ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 67 odst. 1, odst. 2, písm. a), odst. 3, § 68 odst. 1,2 trestního zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 200 denních sazeb, výše denní sazby činí 150 Kč, celkem tedy 30 000 Kč a **obžalovaná Ing. M. R.** podle § 329 odst. 1 ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 67 odst. 1, odst. 2, písm. a), odst.

3, § 68 odst. 1,2 trestního zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 180 denních sazeb, výše denní sazby činí 130 Kč, celkem tedy 23 400 Kč.

6. **V části B napadeného rozsudku** bylo rozhodnuto tak, že se **obžalovaný Ing. T. D. zprošťuje obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu pro skutek uvedený v obžalobě OSZ Praha 10, sp. zn. 2 ZT 174/2016, tak, že**, v souvislosti po zadání veřejné zakázky „Výměna optické části síťové infrastruktury ústředního inspektorátu České obchodní inspekce“, Ing. H., který i tehdy jednal po dohodě a se souhlasem Ing. D., a v zájmu spol. TECHNISERV, nebo dodavatele jednajícího s ní ve shodě, kdy se spolu na tomto dohodli přinejmenším v prostorách spol. TECHNISERV v měsíci prosinec 22.12.2015, poskytl nejméně v jednom případě za zjednání výhody při vyhlášení, průběhu a zadání uvedené veřejné zakázky, spočívající v akceptaci výhodných podmínek minimálně pro spol. TECHNISERV a zadání veřejné zakázky předem určenému a obviněnými preferovanému uchazeči spol. TECHNISERV, dne v dopoledních hodinách v budově ČOI na adrese Štěpánská 567/15, Praha 2, v kanceláři Ing. Bc. B., Ing. Bc. B. jako zástupci zadavatele, úplatek ve formě finanční hotovosti ve výši 10.000,- Kč, která byla v papírové obálce, přičemž Ing. Bc. B. poté co zjistil, že v obálce je finanční hotovost, tento úplatek obratem ještě téhož dne Ing. H. vrátil, neboť žádné takové plnění nechtěl, čímž měl spáchat přečin podplacení dle § 332 odst. 1, alinea 1 a 2, odst. 2, písm. b) trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

7. **Proti tomuto rozsudku podali odvolání všichni obžalovaní a státní zástupce.**

8. **Státní zástupce** své odvolání podal v neprospěch všech obžalovaných a napadá jím jednak zprošťující výrok napadeného rozsudku, jinak právní kvalifikaci jednání obžalovaného Ing. Bc. B. a jednak výroky o trestech jednotlivých obžalovaných. Státní zástupce dále tvrdí, že má za to, že soud prvního stupně ve větší míře skutečně postupoval dle pokynů Městského soudu v Praze, nicméně se do jisté míry odchýlil od jeho závazného pokynu ke skutkovým a právním zjištěním. V bodě č. [68] rozsudku odůvodňuje soud z jakých důvodů došlo k vypuštění znaku „člen hodnotící komise“ ve smyslu § 256 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a s tím spojenému překvalifikování jednání obž. Ing. Bc. B. na přečin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1 trestního zákoníku. Jak již bylo uvedeno v přecházejícím odvolání, má státní zástupce nadále za to, že soud prvního stupně nesprávně posoudil zákonný znak „člen hodnotící komise“. V souladu s ustálenou rozhodovací praxí však pro účely posuzování trestní odpovědnosti podle § 256 tr. zákoníku jsou za hodnotící komisi považovány takové dočasné skupiny osob, jejichž úkolem je předložené nabídky přezkoumat, ověřit, zda splňují zadané podmínky, a vyhodnotit jejich obsah. Není přitom podstatné, zda došlo k nějakému formálnímu ustavení hodnotící komise, ani zda kolik má členů. Naopak i na hodnotící komise k veřejným zakázkám malého rozsahu se uplatní požadavek, aby jednotliví členové i takové neformální skupiny hodnotitelů nebyli ve vztahu k veřejné zakázce či k uchazečům o ni podjatí. Vyloučení podjatosti v kterékoli fázi „života“ hodnotící komise je nanejvýše žádoucí, a to i tehdy, pokud by nemohla mít skutečný vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Pojem hodnotící komise v § 256 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku není přímo vázán jen na zákon o veřejných zakázkách, ale jeho znění je použitelné na jakékoli hodnotící komise (srov. usnesení Nejvyššího soudu publikované pod č. 6/2018 Sb. rozh. tr., ve spojení s usnesením Ústavního soudu ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. I. ÚS 1694/17, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 12. 2017, sp. zn. 5 Tdo 1263/2017). Pro posouzení konkrétního případu hodnocení nabídek podaných ve veřejné zakázce je z hlediska trestněprávního rozhodující znění a výklad trestního zákoníku nikoli bezprostředně ustanovení jiných zákonů. Lze tak uvést, že jak jednání obviněného Ing. Bc. M. B., tak do částečně i obviněné Ing. M. R. (u níž nedošlo zřejmě k formálnímu ustavení komise), je možno podřadit pod uvedený zákonný znak, a to bez ohledu

na skutečnost, pokud by byl přijat, dle názoru státního zástupce nesprávný výklad soud, že k jednání Ing. B. a Ing. R. došlo ještě před formálním ustavením hodnotící komise a pro nelze aplikovat ustanovení § 256 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Důležitou zůstává skutečnost, že následně osoby byly ustanoveny členy hodnotící komise, ostatně Ing. Bc. B. věděl, že bude ustanoven členem této komise. Jinými slovy, jako nesprávný se jeví názor soudu prvního stupně, že jednání obž. Ing. B. bylo fakticky ukončeno ještě před tím, než se stal členem hodnotící komise a proto jej nelze kvalifikovat ve smyslu § 256 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Státní zástupce má rovněž za to, že je možno dovodit znak „člen organizované skupiny“ ve smyslu § 256 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku u obžalovaného Ing. B., a to na základě provedených odposlechů, ze kterých rovněž vyplývá, že obžalovaný Ing. D. konkrétně po zadání veřejné zakázky „Výměna optické části síťové infrastruktury ústředního inspektorátu České obchodní inspekce“, věděl a instruoval Ing. H., který jednal po dohodě a se souhlasem Ing. D., a v zájmu spol. TECHNISERV, tak, aby Ing. H. poskytl za zjednání výhody při vyhlášení, průběhu a zadání uvedené veřejné zakázky, dne 22.12.2015 v dopoledních hodinách v budově ČOI v kanceláři Ing. Bc. B., jako zástupci zadavatele, úplatek ve formě finanční hotovosti ve výši 10.000 Kč, a to odposlechů z dnů 21.12.2015, 22.12.2015, 20.1.2016, 20.1.2016, 26.1.2016, 22.1.2016, 3.2.2016, 5.2.2016, 8.2.2016, 15.2.2016. Dále státní zástupce uvádí, že uložené peněžití tresty považuje za vhodné, avšak uložené jako samostatně, za nepřiměřeně mírné. Soud na jednu stranu správně zhodnotil, že obžalovaní Ing. D., Ing. H. dosahují nadprůměrných příjmů, nicméně konkrétní výše uložených peněžitých trestů je, i vzhledem k jejich nadprůměrným příjmům, nepřiměřeně mírná. U žádného z obžalovaných nenacházíme žádnou polehčující okolnost v podobě doznání či spolupráce s orgány činnými v trestním řízení. Při absenci dalších výslovně uvedených polehčujících okolností nalézáme řadu okolností přitěžujících ve smyslu § 42 trestního zákoníku, a to zejména předchozí uvážení, ziskuchtivost, trestná činnost obžalovaných rovněž vykazuje znaky míry plánovitosti a dlouhodobosti. Soud proto správně zvolil uložení peněžitého trestu, ale jeho výměra je příliš nízká a neodpovídá závažnosti trestné činnosti. Konkrétní výše uložených trestů neodpovídá vysoké společenské závažnosti jednání obžalovaných, navíc státní zástupce připomíná, že obžalovaní Ing. R. a Ing. Bc. B. se dopustili trestné činnosti jako úřední osoby a právě tato skutečnost by se měla odrazit v odpovídající výměře trestu. Navíc u obžalovaných Ing. Bc. M. B. a Ing. R. přistupuje, ostatně jako u obž. Ing. H., zákonem výslovně uvedená přitěžující okolnost dle § 42 písm. n) tr. zákoníku, tj. skutečnost, že spáchali více trestných činů. Konkrétní výměra peněžitých trestů uložených Ing. B. ve výši 30.000 Kč a obžalované Ing. R. ve výměře 23.400 Kč se jeví jako zcela nepřiměřeně nízká, toliko symbolická, trestní zákoník nepředpokládá, že by skutečnost spočívající v postavení mimo výkon služby, by mohla odůvodnit nízkou výměru uloženého trestu. Rovněž u obž. R. Š. spatřuje státní zástupce pochybení, pokud mu nebyl uložen, vedle trestu peněžitého, trest odnětí svobody, jehož výkon bude podmíněně odložen. Podmínky § 67 odst. 3 tr. zákoníku pro uložení samostatného peněžitého trestu nebyly splněny, a vedle peněžitých trestů je na obžalované nutno působit uložením trestů odnětí svobody, jejichž výkon bude podmíněně odložen na zkušební dobu různé délky. Státní zástupce navrhuje, aby Městský soud v Praze napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu ve výroku o trestu. Vzhledem k charakteru trestné činnosti se jako nejvhodnější jeví uložit peněžitě tresty kombinované s podmíněnými tresty, které budou odstupňovány, s tím, že nejvyšší peněžitě tresty jsou navrhovány osobám, které měly rozhodující postavení. Je tak navrhováno, aby soud uložil obžalovanému Ing. T. D. trest peněžitý nejméně ve výměře 800.000 Kč (400 denních sazeb s výší jedné denní sazby 2.000 Kč), trest odnětí svobody ve výměře 3 let, jehož výkon bude podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let, obžalovanému Ing. M. H., MPA uložil trest peněžitý nejméně ve výměře 800.000 Kč (400 denních sazeb s výší jedné denní sazby 2.000 Kč), trest odnětí svobody ve výměře 3 let, jehož výkon bude podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let, obžalovanému R. Š. uložil trest peněžitý ve výměře nejméně 150.000 Kč (150 denních sazeb s výší jedné denní sazby 1.000 Kč), trest odnětí svobody ve

výměře 2,5 let, jehož výkon bude podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let, obžalovanému Ing. Bc. M. B. uložil trest peněžitý nejméně ve výměře 100.000 Kč (100 denních sazeb s výší jedné denní sazby 1.000 Kč), trest odnětí svobody ve výměře 2 let, jehož výkon bude podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let, obžalované Ing. M. R. uložil trest peněžitý nejméně ve výměře 75.000 Kč (75 denních sazeb s výší jedné denní sazby 1.000 Kč), trest odnětí svobody ve výměře 2 let, jehož výkon bude podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Dále navrhuje, aby Městský soud v Praze uznal vinným obžalovaného Ing. Bc. M. B. vinným rovněž pro zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Dále navrhuje, aby Městský soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. řádu zrušil v části, v níž došlo ke zproštění, a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu prvního stupně v této části k novému projednání a rozhodnutí.

9. **Obžalovaný Ing. T. D.** své odvolání odůvodňuje tím, že napadený rozsudek považuje za nesprávný a nezákonný. Původně soud rozhodl ve věci tak, že obžalovaného obžaloby zprostil, přičemž až nyní, poté, co MS v Praze původní rozsudek zrušil, obžalovaného uznal vinným. Tedy soud zastává názor, že obžalovaný je nevinný, avšak uznal jej nyní vinným pouze na podkladě toho, že Městský soud původní rozsudek zrušil. Nad to bylo v trestním řízení využíváno různým nepřiměřeně nákladných prostředků (znalecký posudek, operativní technika) a lze mít tedy za to, že je patrná snaha obžaloby zpětně ospravedlnit nepřiměřeně nákladné trestní řízení, a tedy vynakládání nemalých finančních prostředků z veřejných zdrojů, alespoň drobným „úspěchem“. Napadený rozsudek přitom toto přehlíží a de facto tak aprobejuje uvedenou účelovost obžaloby, a je proto třeba ho (v napadené části) považovat za nezákonný a nesprávný. K tomu je také vhodné zdůraznit, že od jednání uvedeného v napadeném rozsudku již uplynula podstatná doba (více než 5 let). Jak již bylo naznačeno, napadený rozsudek je evidentně výsledkem toho, že Obvodní soud pro Prahu 10 byl toho (nesprávného) názoru, že s ohledem na Usnesení a § 264 tr. řádu neměl vlastně jinou možnost. To je zřejmé ze samotného odůvodnění napadeného rozsudku, když zde Obvodní soud pro Prahu 10 opakovaně a v zásadě u všech svých závěrů uvádí, že k nim dospěl při „vázanosti právního názoru odvolacího soudu“. Stejně tak je z napadeného rozsudku jednoznačně patrné, že Obvodní soud Praha 10 materiálně stále zastává původní názor ohledně nevinu obžalovaného. Zde lze upozornit například na bod 55 napadeného rozsudku, kde soud dokonce explicitně uvádí, že v tomto odstavci uvedené odposlechy nesvědčí o protiprávnosti konání obžalovaných. Na jiném místě (konkrétně v bodě 65 napadeného rozsudku) pak zase soud prvního stupně hodnotí ono jednání, které je předmětem obžaloby jako *zcela racionálně odůvodnitelný postup úředníka státní správy, který je pověřen organizací stavebních úprav a který sám nemá vzdělání, zkušenosti ani prostředky, aby zadávací dokumentaci po technické stránce sám připravil*. V bodě 63 napadeného rozsudku pak zase uvádí, že *obž. S. ve věci plnil roli odborně-technického pracovníka, jehož odbornost jej předurčovala bezesporu k efektivní přípravě jednotlivých veřejných zakázek*. Soud v bodě 70 napadeného rozsudku pak také kromě potvrzení, že nevznikla vůbec žádná škoda, sám dokonce přiznává, že *Zakázky byly řádně zhotoveny za nejnižší cenu, tedy dle jediného hodnotícího kritéria*. Dle obhajoby je přitom právě toto, tj. efektivní příprava a následně řádná realizace zakázek za nejnižší cenu smyslem a účelem zákonné úpravy veřejných zakázek. Již jen z těchto důvodů je dle obžalovaného zřejmé, že napadený rozsudek nemůže obstát. Za hlavní vadu napadeného rozsudku považuje tu skutečnost, že soud prvního stupně bez jakéhokoliv kritického posouzení vyšel z usnesení Městského soudu v Praze, kterým byl předchozí rozsudek zrušen, když takto zcela změnil svůj názor vyslovený v původním rozsudku v této věci. Městský soud v Praze ve svém předchozím zároveň dle obžalovaného *de facto* pouze vyjádřil obecný názor, že soud prvního stupně se údajně odchytil od právních názorů Nejvyššího soudu prezentovaných v rozhodnutích sp. zn. 5 Tdo 1364/2016 ze dne 31.5. a sp. zn. 5 Tdo 521/2018 ze dne 28.11.2018, které dle Městského soudu v Praze obsahují relevantní právní názory. Je však

důležité zdůraznit, že Městský soud v Praze zmíněné právní názory Nejvyššího soudu žádným způsobem nekonkretizoval, ale především ani neuvedl, z jakého důvodu by měly být aplikované na konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu. Obvodní soud pro Prahu 10 tak měl První rozsudek *de facto* věcně potvrdit a uvést konkrétní důvody, v čem a proč je tento případ jiný od uvedených případů judikovaných Nejvyšším soudem, a proč na něj tedy není na místě aplikovat právní názory prezentované v judikátech NS. Obhajoba na takovéto konkrétní důvody, které značně odlišují posuzovanou věc od uvedených případů judikovaných Nejvyšším soudem (ve kterých se především vůbec neřešila problematika tzv. předběžných tržních konzultací), upozornila ve svém vyjádření ze dne 15.2.2021. Oba judikáty NS pak dle názoru obžalovaného řeší skutkově zcela odlišné případy a není tedy pravdou, že by v nich šlo o *skutkové okolnosti, obdobné tomuto projednávanému případu*. V uvedených případech judikátů NS došlo dle obžalovaného k tomu, že žádná reálná soutěž neproběhla. Je tedy zřejmé, že šlo o naprosto odlišné skutkové situace. V nyní posuzovaném případě totiž soutěž byla zachována a řádně proběhla, všechny zakázky byly také zcela transparentně uveřejněny na webu, za rovných podmínek se jich mohl účastnit v podstatě kdokoli a nikdo s nikým nebyl dopředu dohodnut, jestli se bude nebo nebude účastnit, nebyl zde ani žádný přátelský vztah mezi zadavateli a dodavateli. Naprosto zásadní odlišnost judikátů NS však spočívá především v tom, že v těchto případech nemohla být dána nutná a objektivní potřeba na straně zadavatele pro konzultaci s dodavateli s cílem připravit zadávací podmínky. Veřejné zakázky popsané v judikátech NS bylo tedy možné zadat v zásadě bez jakýchkoliv problémů, tedy i bez nutnosti konzultovat s dodavateli některé otázky. Jak však vyplývá z provedeného dokazování, v posuzované věci byla situace zcela odlišná, šlo o nutný, objektivně potřebný a legální postup. Nešlo tedy o žádné zvýhodnění či o manipulaci zakázky, ale o to, aby mohly být zakázky vůbec správně zadány. Právní otázky řešené v judikátech NS nemohou mít vliv na věcnou správnost původního rozsudku soudu I. stupně, a to právě s ohledem na podstatné skutkové odlišnosti. Z pohledu posuzované věci je naprosto zásadní, že ani jeden z judikátů NS žádným způsobem neřeší otázku tzv. předběžných tržních konzultací, což je však jádro této věci. Z tohoto důvodu právní názory prezentované v judikátech NS nemohou mít na posouzení této věci a věcnou správnost původního rozsudku nalézacího soudu žádný vliv. Taktéž otázkou tzv. předběžných tržních konzultací se nalézací soud nezabývá, když pouze přejímá logiku obžaloby, která zjevně vychází z předpokladu, že obecně jakýkoli styk uchazeče, který posléze podává nabídku v zadávacím řízení, se zadavatelem týkající se zadání veřejné zakázky, je porušením trestního zákoníku ve formě zjednání výhody, tj. trestným činem. Takový závěr však není správný, když kriminalizuje běžné a legální aktivity při zadání veřejných zakázek. Činnost uchazeče, která se dotýká přípravy zadání veřejné zakázky, automaticky není porušením zásad transparentnosti veřejných zakázek (§ 6 odst. 1 starého zákona o veřejných zakázkách) ani automaticky nezpůsobuje výhodu (přednost či výhodnější podmínky) na úkor ostatních uchazečů, a není tak automaticky naplněním znaků skutkové podstaty některého z trestných činů podle trestního zákoníku. Takový závěr by vedl k absurdním důsledkům, např. k izolaci zadavatelů od dodavatelů, k nemožnosti přípravy zadání určitých složitých zakázek a tím k negativní deformaci dílčích relevantních trhů. Dále obžalovaný uvádí, že není zakázáno, aby dodavatel, který se účastnil přípravy zadání veřejné zakázky, mohl podat nabídku do zadávacího řízení a mohl se tak účastnit soutěže. Tato otázka je již judikována i v prostředí českého právního řádu – jako příklad lze uvést rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1555/2012, jehož právní věta uvádí „*Pokud osoba pouze uskutečňovala úkony, které se týkaly upřesnění některých technických parametrů předmětu veřejné soutěže, ale nijak neovlivnily její základní zadání ani rovnost všech v úvahu přicházejících soutěžitelů, nelze toto jednání považovat za dostatečný důvod pro založení trestní odpovědnosti za trestný čin pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, 2 písm. a) tr. zák. (resp. nyní za trestný čin sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku), jehož spáchání bylo navíc podmíněno úmyslem pachatele způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch.*“ Tento judikát a názor v něm vyslovený přitom napadený rozsudek vůbec

nezohledňuje a žádným způsobem se s ním nevypořádává. Zákon o veřejných zakázkách též došel novelizace, kdy ve světle nové úpravy, i kdyby skutečně došlo v plném rozsahu k údajnému jednání uvedenému v napadeném rozsudku, tak takové jednání nemůže být nadále v rozporu s § 6 ZVZ, protože je tímto zvláštním zákonem, na který tr. zákoník odkazuje nejenže dovoleno, ale předpokládáno, a právě s cílem i v konzultaci s dodavatelem, který tím nemá překážku účasti v zadávacím řízení, dosáhnout nastavení úrovně kvalifikace či technických podmínek zadání. Předběžné tržní konzultace však tento zákon nezakazoval ani před novelizací. Jediným korektivem je, že nesmí být narušena hospodářská soutěž. Narušení hospodářské soutěže je však nutno dokazovat, a to konkrétními skutečnostmi k relevantnímu trhu a soutěžitelům a materiálně, tedy fakticky musí k narušení dojít. Postup nalézacího soudu, který vychází z absolutního zákazu styku mezi zadavatelem a dodavatelem zakázky, je pak vadný. Z provedeného dokazování však vyplývá, že obžalovaný se těchto předběžných konzultací ani neúčastnil. Tuto argumentaci obžalovaného ostatně i nalézací soud ve svém předchozím (zrušeném) rozsudku potvrdil. Nelze akceptovat, aby problematika předběžných tržních konzultací byla interpretována zcela účelově v neprospěch obžalovaných a v rozporu se základními principy trestních předpisů tak, aby zcela uměle zakládala trestnost tam, kde není. Pokud přitom nyní Obvodní soud pro Prahu 10 v napadeném rozsudku hovoří o tom, že snad měly uvedené konzultace probíhat netransparentně, když obv. B. a R. neumožnili přístup i jiným potenciálním zájemcům, je třeba zdůraznit, že toto tvrzení není pravdivé a je v příkrém rozporu s provedeným dokazováním. Z výpovědi obv. B. totiž např. jasně vyplynulo, že takto oslovil kromě spol. TECHNISERV ještě jinou společnost. Jak již bylo naznačeno, napadený rozsudek údajnou vinu obviněného dovozuje de facto jen z „vázanosti právního názoru odvolacího soudu“. V tomto duchu se pak napadený rozsudek snaží tento závěr podpořit také odposlechy, činí tak však zcela účelově a nesprávně, a především bez jakéhokoliv zohlednění výhrad obhajoby, jakož i detailního vysvětlení jednotlivých odposlechů ze strany obviněných. Odposlechy jsou v této věci jediným údajným důkazem, přičemž jsou používány zcela selektivně a nesprávně v neprospěch obviněných. Nejprve však obhajoba odkazuje na své námitky ze dne 21.10.2019, ze kterých je zřejmé, že tyto odposlechy jsou nezákonné, resp. k nim nelze v tomto trestním řízení vůbec přihlížet, když jde o tzv. absolutně neúčinný důkaz. S vypořádáním těchto námitek Obvodním soudem pro Prahu 10 se obhajoba neztotožňuje a je přesvědčena o jejich důvodnosti. Především je zřejmé, že odposlechy byly pořízeny v jiné trestní věci a TrŘ je tedy neumožňuje použít jako důkaz v této věci. Příslušné příkazy k jejich povolení zároveň nebyly dostatečně odůvodněny. V podrobnostech viz uvedené námitky ze dne 21.10.2019 (č.l. 2286 až 2291). To, že vypořádání se s těmito námitkami soudem prvního stupně nemůže obstát, vyplývá mimo jiné i z toho, že tento soud argumentoval tím, že odposlechy byly povoleny pro jiný skutek pokračujícího trestného činu. Nicméně ten samý soud v napadeném rozsudku předmětné jednání jako pokračování v trestném činu nekvalifikuje. Často jde také o odposlechy, které časově nekorespondují s tvrzenými skutky. Když například již byly pořízeny po té, co již byly zakázky na ČOI vysoutěženy. Řada nahrávek pak obsahuje zcela standardní pracovní jednání a porady, ze kterých ani při největší snaze nelze dovodit žádné trestné jednání. Řada komunikací ani nebyla zachycena celá, resp. byly účelově vybrány jen některé jejich části. Řada odposlechů pak paradoxně vyznívá ve prospěch obhajoby, kdy je například zcela zřejmé, že pan B. s ostatními obžalovanými vůbec žádným způsobem nespolečně pracoval. Navíc z odposlechů je zřejmé, že na pana B. ostatní obžalovaní i nadávají, a to dokonce několik týdnů po realizaci první ze zakázek uvedených v napadeném rozsudku. Z odposlechů je zřejmé, že obžalovaní ani nevěděli, jak se bude zakázka jmenovat atd. Je zřejmé, že dopředu vůbec neměli nic k zakázce připraveno, vše začali řešit, až v momentě, kdy byla zakázka vyvěšena na internet. Zkrátka z odposlechů vyplývá naprosto odlišný příběh, než který se píše v obžalobě a než který se nyní opět snaží soud (evidentně na základě nesprávného přesvědčení, že s ohledem na rozhodnutí odvolacího soudu nemá jinou možnost – viz výše) prezentovat v napadeném rozsudku. Z odposlechů je také jasně patrná mentalita a nastavení

lidí pracujících v tomto oboru. Slovy pana H. zkrátka „vždy chtějí vyhrát“. Na tom ale není nic nezákonného, je to podstata jejich pracovní činnosti. Z prostorových odposlechlů je navíc zcela zřejmé, že všichni zúčastnění jsou si vědomi toho, že zakázky jsou veřejně vyvěšeny na internetu a že se tedy může účastnit kdokoli. Z předmětných odposlechlů žádná trestná činnost nevyplývá. Odposlechlům navíc nelze přičítat obecně vyšší míru váhy nebo věrohodnosti. Je potřeba to, co je na nahrávkách, dát do souvislosti s dalšími důkazy, hodnotit je v kontextu, přičemž z ostatních provedených důkazů je také zcela zřejmé, že opravdu o žádné ovlivňování předmětných zakázek nešlo. K odposlechlům obžalovaný dále uvádí, že napadený rozsudek u nich pouze kopíruje obžalobou účelově vybrané věty, aniž by zohlednil celý kontext. Toto lze dobře ilustrovat hned na prvním odposlechu ze dne 20.1.2016, kdy uvedená pasáž napadeného rozsudku v bodě 55 je de facto doslovným přepisem příslušné části obžaloby (str. 13), když jak napadený rozsudek, tak Obžaloba hovoří o dvou prostorových odposleších z tohoto data. Je však třeba zdůraznit, že v trestním spise je pouze jeden jediný prostorový odposlechl z tohoto data a pouze ten byl proveden k důkazu. Žádný prostorový odposlechl z tohoto data, kde by byl zaznamenán rozhovor obviněného s obv. H. ve spise není. Už tato skutečnost sama o sobě svědčí o tom, že soud prvního stupně zcela rezignoval na důsledné zhodnocení provedených odposlechlů. K tomuto odposlechu je pak také důležité zdůraznit, že v něm vůbec nezaznívá žádná instrukce v tom smyslu, aby obv. Š. dal obv. B. nějaký seznam firem. Nic takového zde nezaznívá. Jde tedy o další chybu obžaloby, kterou napadený rozsudek zcela nekriticky přebírá. Je tedy zřejmé, že napadený rozsudek nezohledňuje provedené odposlechy. Je přitom třeba opakovaně zdůraznit, že přepis není důkaz. Už vůbec pak nemůže být důkazem nepřesný a účelový přepis učiněný v obžalobě. Napadený rozsudek pak navíc zcela nepřipustně právě tuto údajnou instrukci, která ovšem na předmětném odposlechu ze dne 20.1.2016 vůbec není, připisuje k tíži obviněného. Pokud jde o odposlechy ze dne 26.1.2021, které jsou v napadeném rozsudku opět zřejmě přebrány bez jakéhokoliv kritického posouzení z obžaloby, je třeba uvést, že jde přesně o ono neoficiální a zcela nezávazné tlachání, které ani nedává smysl. Napadený rozsudek se například vůbec nevypořádává se zcela zřejmým rozparem, když se zde jedná o pana B. hovoří jako o „kokotovi“ a zároveň pak jako o „jejich člověku“. To dle obžalovaného nedává vůbec žádný smysl a rozhodně z toho nelze dovozovat jakýkoliv závěr o trestné činnosti. Z těchto odposlechlů je přitom zásadní jedna věta, a to sice, že pan Š. ve vztahu k panu B. uvedl: „do poslední chvíle nevíš, co udělá“. Tato věta tedy jednoznačně vyvrací celou konstrukci obvinění. Stejně tak je zarážející, že napadený rozsudek dokonce cituje větu: „Víc lidí jako je J., R. L...“ a to přesto, že v rámci tohoto trestního řízení tato jména vůbec nebyla jakkoliv zmiňována a vůbec tedy není patrné, jaká by měla být jejich spojitost s předmětem tohoto řízení. Pokud jde o odposlechl ze dne 8.2.2016, je poněkud překvapivé, že napadený rozsudek přehlíží jednu zcela zásadní skutečnost, a to sice, že celý tento odposlechl je o tom, že obvinění řeší situaci, že nevyhráli předmětnou veřejnou zakázku a jsou z toho velmi překvapeni. To však znamená, že jí rozhodně nemohli mít nějak připravenou, jak zcela účelově tvrdí obžaloba a nyní také napadený rozsudek. Navíc je třeba uvést, že v zásadě ke všem těmto odposlechlům se také obsáhle vyjádřili obv. H. a Š., a to během hlavního líčení konaného dne 4.12.2019. Napadený rozsudek se však s těmito vyjádřeními vůbec nevypořádává. Pokud jde o odposlechy, je také nutné zmínit naprosto neakceptovatelnou úvahu Obvodního soudu pro Prahu 10 ve vztahu k zakázce MMR. V bodě 59 napadeného rozsudku totiž konkrétně uvedl, že: „Vina obž. Ing. D. ve vztahu k zakázce u Ministerstva pro místní rozvoj není ve věci prokázána žádným přímým důkazem. Ani v rámci odposlechlů nebyl zachycen žádný rozhovor mezi obž. Ing. D. a R. Š., ve kterém by obž. Š. ukládal jakékoliv konkrétní pokyny k této konkrétní veřejné zakázce. Dne 21.4.2016 (den po zadání veřejné zakázky spol. TECHNISERV) je pouze zaznamenán rozhovor mezi Ing. H. s Ing. D. o tom, že „R. si věra vybral MMR, tak má půl milionu přidanou hodnotu“. Vzhledem ke skutečnosti, že to byl nicméně obž. Ing. D., který byl zodpovědný za nastavení způsobu práce mimo jiné obž. Š. a jeho motivace, tedy že se má v rámci své práce zaměřit na získání minimálně řasové výhody u plánované veřejné zakázky, je nutné jeho trestní odpovědnost sledovat i v tomto případě z důvodu přínáležitosti k organizované skupině.“ Z citované

pasáže je zřejmé, že obviněný neuděloval žádné pokyny, jak nesprávně tvrdila obžaloba. Pokud jde o větu v tom duchu, že „R. si vyhrál zakázku“, tak z té nelze dovozovat vůbec nic trestného. Jde o klasickou hantýrku tak, jak byla výše popsána a pouze to vyjadřuje skutečnost, že pan Š. uspěl ve výběrovém řízení, které měl na starosti. Už vůbec pak nelze akceptovat, že při absenci jakýchkoliv důkazů si soud pomáhá argumentem, že vinu je třeba dovést: „z důvodu přínaležitosti k organizované skupině“. Dále uvádí, že posuzované jednání není trestným činem, tj. nebyla naplněna objektivní stránka, a tedy z logiky věci nemůže být naplněna ani subjektivní stránka. Navíc u trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě musí být dán úmysl způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému prospěch (tzv. druhý úmysl). Takový úmysl v žádném případě nemohl být u obviněného dán, když se mimo jiné připomíná, že nikomu žádná škoda nevznikla. U obviněného nemohla být z logiky věci ani žádná motivace snažit se jakýmkoliv způsobem manipulovat takto nevýznamné zakázky. Dle obžalovaného je dále z odposlechů zřejmé, že neměl o předmětných zakázkách detailní znalost (byl např. překvapen, že jde pan Š. něco odevzdávat apod.). Zároveň je důležité, že takováto konstrukce napadeného rozsudku nemůže obstát. Ze „srozumění“ totiž nelze dovozovat přímý úmysl, ale maximálně úmysl nepřímý, byť ani ten není u obviněného dán (viz výše). Už vůbec pak nelze dovozovat „rozmysl a předchozí uvážení“ tak, jak to činí napadený rozsudek v bodě 62, a to v rozporu s uvedeným tvrzením o „srozumění“. Navíc je z toho ještě činěna přitěžující okolnost. Tyto vady činí napadený rozsudek vnitřně rozporný a nepřezkoumatelný. Taktéž konstrukci o jednání obžalovaného jako člena organizované skupiny, považuje za zcela účelovou, neodůvodněnou žádnými konkrétními relevantními skutečnostmi, nad to tuto nelze spatřovat v organizačním zařazení jednotlivých osob v rámci nějaké právnické osoby, a to organizačním vztahem mezi nimi. Nad to údajná činnost obžalovaných nevykazovala znaky plánovitosti a koordinovanosti. Ani údajná organizovaná činnost nezvyšovala pravděpodobnost provedení činu. To, že o žádnou organizovanou skupinu nešlo, potvrzují také výpovědi obžalovaných, především odpovědi pana Š. a pana B. na dotazy pana H., ale i výpověď pana B. a paní R. ve vztahu k obviněnému, kterého zcela evidentně neznají a předmětné zakázky s ním vůbec žádným způsobem neřešili. V rámci tohoto trestního řízení nebyla ničím prokázána, popsána a kvalifikována jakákoli konkrétní výhoda, kterou měli obžalovaní získat údajným jednáním uvedeným v napadeném rozsudku oproti konkrétním ostatním soutěžitelům a ničím nebylo prokázáno, popsáno a kvalifikováno materiální narušení soutěže, tj. narušení zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Tuto skutečnost napadený rozsudek také nereflektuje, resp. zcela účelově se snaží existenci výhody tvrdit, avšak toto ve světle konkrétních skutečností a provedeného dokazování nemůže obstát. Napadený rozsudek je totiž založen na nijakém posouzení dopadu do soutěže založeném toliko na údajné komunikaci. Zjednodušující hodnocení však není v souladu se zásadami trestního řízení. Žádným parametrem zadání předmětných veřejných zakázek nebyla spol. TECHNISERV zvýhodněna oproti ostatním uchazečům. Krom toho také dle obžalovaného zcela absentuje jakákoli skutečnost, která by snad svědčila o ovlivnění rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Zde se připomíná, že jak vplynulo z výpovědi paní R. a pana B., výběr nejvhodnější nabídky byl vždy kolektivním rozhodnutím. Nikdo z hodnotících komisí však nevznesl žádné námitky. Také zcela absentuje jakákoli skutečnost, která by snad svědčila o ovlivnění jiných uchazečů. Vzhledem k uvedenému, kdy v daných zakázkách bylo postupováno podle zákona, praxe a podmínek zadání veřejné zakázky, není dána ani subjektivní stránka. Navíc je třeba uvést, že šlo o zakázky malého rozsahu, tedy regulace ZVZ je specifická a takto je třeba dané zakázky hodnotit. Tyto zakázky tedy vůbec nemusely být zadávány v režimu ZVZ. U všech se pak mohl přihlásit jakýkoli uchazeč. Základní zásady ZVZ přitom byly dodrženy a z provedeného dokazování nevyplývalo nic, co by svědčilo o opaku. Dále je třeba uvést, že pokud se v napadeném rozsudku uvádí, že bylo postupováno v rozporu s § 6 starého ZVZ, není uvedeno konkrétně v čem je porušení spatřováno. Zásadní ovšem je, že povinnost uvedená v tomto ustanovení je dána toliko zadavateli. Obviněný nebyl

v postavení zadavatele, ani zástupce zadavatele a nemohl tak porušit nějaké ustanovení ZVZ. K narušení zásad stanovených § 6 starého ZVZ nedošlo, když to není prokázáno žádným konkrétním důkazem (narušení soutěže, narušení chráněného zájmu – zájem na řádném a zákonném provedení zadání veřejné zakázky). Žádný takový důkaz nenabízí ani napadený rozsudek, když pouze obecně hovoří o údajném porušení zásad stanovených v § 6 starého ZVZ, aniž by toto tvrzení jakkoli specifik. či prokázal důkazy. Pro dovození trestní odpovědnosti je nutné prokázat a doložit konkrétní skutečnosti (protože to je základní znak skutkové podstaty), že pachatel svou činností při přípravě zadání veřejné zakázky zjednal určitou kvalifikovanou výhodu oproti ostatním konkrétním uchazečům a že tato výhoda spočívala konkrétně v něčem a jejím důsledkem bylo určité konkrétní hmatatelné a doložené narušení konkrétní soutěže na relevantním trhu. V napadeném rozsudku se uvádí, že výhodou byl časový předstih. Vzhledem k výše uvedenému, kdy se povoluje účast, byť jednoho uchazeče, při již přípravě zadání veřejné zakázky, tj. myšlena je legálnost účasti i předtím, než je zadávací dokumentace vůbec připravena a zveřejněna, tak časový předstih sám o sobě nemůže být výhodou a nelze tím tak naplnit tento znak skutkové podstaty. V případě časového předstihu by muselo být nadto objektivně zjištěno, že ostatní uchazeči měli tak málo času, že nemohli v dané lhůtě nabídku kvalitně připravit, což v případě těchto zakázek, jakožto zakázek malého rozsahu a daných lhůt není v žádném případě dáno. Veškeré zákonné lhůty byly v rámci předmětných veřejných zakázek dodrženy. Výzvy k těmto zakázkám byly zveřejněny po dostatečně dlouhou dobu, a to především s ohledem na minimální časovou náročnost přípravy nabídky (viz výpověď pana Š.). Proto časový předstih nemůže naplnit tento znak, bez ohledu na to, že je oblibou orgánů činných v trestním řízení skutečnost časového předstihu paušálně kvalifikovat jako výhodu, přestože to nemá reálný základ. Jde o excesivní použití trestního práva. Pokud jde o kvalifikační předpoklady (případně technické požadavky), tak napadený rozsudek neuvádí, u jakých kvalifikačních předpokladů mělo dojít k manipulaci směrem k zjednání výhody pro spol. TECHNISERV, resp. nijak neuvádí, v čem měla kvalitativně manipulace spočívat, tedy jak byl daný kvalifikační předpoklad nastaven a proč daný každý konkrétní kvalifikační předpoklad byl nastaven tak, aby ho mohla splnit jediné spol. TECHNISERV, to vše ve světle požadavku na vůbec realizovatelnost díla. Z napadeného rozsudku nevyplývá, v čem konkrétně měla výhoda spočívat. Dle obžalovaného tedy není pravdou, že by předmětné veřejné zakázky byly nastaveny tak, aby došlo k vyloučení co největšího počtu uchazečů, jak nesprávně tvrdí napadený rozsudek. Spol. TECHNISERV nebyla zvýhodněna před ostatními možnými dodavateli. Ke znaku „na úkor“ je třeba uvést, že nikdo z uchazečů či potencionálních uchazečů nepodal proti tomuto zadání veřejné zakázky žádný opravný prostředek dle starého ZVZ, tedy nikdo z nich se necítil jakkoli poškozen. Úkor jiných soutěžitelů musí být objektivně určen. Tento znak však nebyl v tomto řízení nijak popsán ani kvalifikován, resp. nebyl vůbec ničím prokázán. Není uveden jediný potenciální soutěžitel, kterému toto údajné jednání mělo jít na újmu, ale ani není uvedena žádná taková újma. Žádné důkazy k tomuto nebyly provedeny. Nelze se spokojit s povšechným obecným konstatováním, že došlo k jednání, kterým byl způsoben nějaký úkor někoho, aniž by tento úkor, tj. následek byl definován konkrétně a konkrétně objektivně určen. Zcela chybí relevantní kvalifikované vyčíslení škody či neoprávněného prospěchu. Pokud napadený rozsudek v popisu skutku v souvislosti s údajným „úkokem“ hovoří o dalších dodavatelích působících na relevantním trhu, tak není nijak, tj. žádným důkazem určeno, kdo jsou tito další dodavatelé a co je relevantní trh. Pokud skutek takové skutečnosti uvádí, musí vyplývat ze zajištěných důkazů, protože jde o naplnění jednoho ze znaků předmětné skutkové podstaty. Žádné takové důkazy zde ale nejsou a nebyly provedeny. Pokud jde o znak získání prospěchu pro spol. TECHNISERV, v napadeném rozsudku se uvádí, že měl spočívat *v možnosti realizace uvedené zakázky a tím dosažení zisku z realizace této zakázky*. Nebylo však nijak prokázáno, zda spol. TECHNISERV získala z těchto zakázek nějaký prospěch a konkrétně jaký prospěch. Nebylo nijak zkoumáno, zda realizace těchto zakázek nebyla pro spol. TECHNISERV ztrátová. Vzhledem k tomu jde o

další spekulaci ohledně důvodných skutečností k naplnění tohoto znaku předmětné skutkové podstaty. Nelze akceptovat, že jen získání zakázky je prospěchem z důvodu možného budoucího potenciálu získat majetkový prospěch. Pak by skutek nebyl v naplnění znaku skutkové podstaty určitý. Navíc je třeba připomenout, že spol. TECHNISERV ani nevyhrála všechny v napadeném rozsudku uvedené zakázky. Toto však napadený rozsudek zcela přehlíží. V průběhu trestního řízení také nebyla ničím prokázána, popsána a kvalifikována jakákoli konkrétní výhoda, kterou měli obžalovaní získat údajným jednáním uvedeným v popisu skutku oproti konkrétním ostatním soutěžitelům a ničím nebylo prokázáno, popsáno a kvalifikováno materiální narušení soutěže, tj. narušení zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace ani úkor těchto dalších soutěžitelů, navíc za situace, že si nikdo z nich nikdy nestěžoval. Není tak nijak určena výhoda, kterou měla spol. TECHNISERV získat, a tedy tento znak není naplněn. Nebyl tedy prokázán žádný „úkor“, žádná výhoda ani vznik škody či prospěchu. Zcela tedy absentuje jakýkoliv škodlivý následek. Z provedeného dokazování je tak dle obžalovaného zřejmé, že všechny předmětné veřejné zakázky proběhly naprosto standardním způsobem, a co je hlavní, v souladu se zákonem. To mimo jiné vyplývá i z toho, že žádný z oprávněných subjektů tato výběrová řízení žádným způsobem nenapadl. Jednání popsané v napadeném rozsudku pak vzhledem k marginální hodnotě veřejné zakázky nemůže dosahovat společenské škodlivosti vyžadované trestním zákoníkem. Pokud jde o tři zakázky ČOI („Proměření kabeláže síťové infrastruktury“, „Výměna optické části síťové infrastruktury“ a „Oprava části síťové infrastruktury“), je třeba uvést, že spol. TECHNISERV realizovala datovou kabeláž v budově Štěpánská 15 před cca. 15-ti lety. Toto je přitom pro posouzení věci zcela zásadní skutková okolnost, kterou je třeba zohlednit. Pokud byl totiž realizátor původní kabeláže skutečně požádán zadavatelem o pomoc s technickou specifikací pro revizi, výměnu a opravu kabeláže, tak šlo o postup logický, žádoucí a zcela souladný s právní úpravou. Technická specifikace zakázky obsahuje standardní a běžné položky, které nikoho nezvýhodňovaly a nevyžadovaly žádné speciální zařízení, pracovní postupy ani certifikace. Certifikát Systemax je objektivním a zcela důvodným požadavkem, protože původní kabely fungovaly toliko v systému Systemax (k tomu viz výpovědi obž. Š. a B.). Nadnárodní výrobce Comscope dává 20-ti letou záruku na komponenty, tak i na běžící aplikace a o toto by zákazník přišel. Logicky dodavatel musí být držitelem tohoto certifikátu, jinak by nemohl práce vůbec provést. Tedy v určitém specifickém prostředí fungujícím od roku 2001 může opravy a výměny provádět pouze ten, kdo je k tomu proškolen. Jinak ani nebude zpravidla zaručena např. záruka apod., tedy uživatel by nedostal certifikovaný produkt. Tedy nešlo o požadavek zajišťující výhodu pro jeden subjekt, ale požadavek objektivně vycházející z charakteru původní kabeláže ležící od roku 2001, tj. bylo třeba zachovat kompatibilitu (jinak by byla cena zcela jistě mnohem vyšší) a zároveň to bylo třeba k zachování systémové záruky. Certifikát Systemax vlastní více společností a nejde o unikátní certifikát jedné společnosti a je jednoduše získatelný. Pokud nějaký subjekt tento certifikát nemá a nehodlá do jeho pořízení investovat, tak není legitimován účastnit se výběrových řízení na opravu a výměnu sítí používajících tento systém, přičemž nejde o omezení soutěže, ale svobodnou volbu daného subjektu. Požadavek na tento certifikát nemohl narušit transparentnost výběrového řízení, a navíc vychází z charakteru stávající kabeláže, a proto není nahraditelný ani jej nelze opominout a byla by naopak chyba, kdyby tento požadavek nebyl komponován. Bylo by to v rozporu s péčí řádného hospodáře. Už jen skutečnost, že napadený rozsudek požadavek na Systemax stále zmiňuje v popisu skutku, svědčí o tom, že vůbec nebylo zohledněno provedené dokazování, když tento požadavek byl již opakovaně a velmi detailně vysvětlen. Požadavek na Systemax byl navíc pouze u dvou z uvedených tří zakázek ČOI – u první „Proměření kabeláže síťové infrastruktury“ vůbec nebyl, což napadený rozsudek zcela účelově přehlíží a je tedy v tomto ohledu neurčitý. Soutěž na relevantním trhu byla zcela zachována a byla zcela transparentní. Nepochopení trhu a specifik plnění orgány činnými v trestním řízení nemůže být důvodem pro odsouzení, natož v prostředí zakázek malého rozsahu, tedy vzhledem k plnění výrazně sníženým požadavkům ZVZ. Do

výběrového řízení se mohl přihlásit kdokoli. Zakázky šly postupně za sebou v návaznosti na předchozí zjištění, když nejprve bylo potřeba proměřit stávající síť a následně s ohledem na to, že vykazovala nedostatky, bylo třeba přistoupit k její opravě a úpravě tak, aby odpovídala současným standardům (k tomu viz výpověď pana Š. a pana B., kteří tuto logickou posloupnost uvedených zakázek velmi podrobně popsali). Tyto zakázky byly vyhlášeny veřejnou výzvou v otevřeném řízení (viz text jednotlivých výzev) dne 3.11.2015, 7.12.2015 a dne 26.1.2016 na elektronickém profilu zadavatele a byly stanoveny dostatečně dlouhé a zcela standardní lhůty pro podání nabídky. Spol. TECHNISERV nevyhrála všechny zakázky, což napadený rozsudek zcela účelově přehlíží. Pokud jde o zakázku na MMR, tak technické řešení (požadavky) zakázky „Rekonstrukce podhledů včetně osvětlení“ bylo objektivní, obecné, jediné správné a nediskriminační, umožňující naopak např. nezávislost na dodavateli a jednoduchou servisovatelnost v budoucnu. Technické požadavky nebyly v žádném parametru specifické a nepřinášely žádnou výhodu kterémukoli z uchazečů (viz výsledky pana Š. a paní R.). Požadavek řízeného osvětlení je logický a zcela běžný, který může dodat prakticky kterýkoli dodavatel. Nebylo provedeno žádné dokazování, že toto nemůže dodat nikdo jiný, než spol. TECHNISERV. Nejde o žádné unikátní jedinečné řešení patentované jedním z uchazečů. Z technické dokumentace vyplývá, že např. jedním logickým důvodem řízeného osvětlení bylo zcela zásadně nevhodné technické řešení spočívající v nedostatečném pokrytí, které by způsobilo, že v chodbě by byla úplná tma a osoba na chodbě se nacházející by musela poslepu hledat ovládací tlačítko na zapnutí osvětlení nebo doufat, že se během chůze temnotou dostane do dosahu některého pohybového detektoru. Přitom byl kladen důraz na to, aby žádná část technického řešení nebyla založena na zařízení nebo službách jediného výrobce. K tomuto blíže viz výpověď pana Š. a paní R., kteří toto velmi podrobně a názorně popsali. Z provedeného dokazování vyplynula také celková naléhavá situace, za které byla zakázka zadávána, tj. situace kdy v budově ministerstva ze stropů visely kabely, byl zde velký časový tlak především z pohledu požadavků na bezpečnost práce, zároveň zde byl také tlak ze strany Ministerstva průmyslu a obchodu v podobě striktního požadavku na úsporu elektrické energie, navíc bylo třeba vyřešit také 6. patro, které v původním záměru nebylo, byla zde také úzká provázanost s předchozí zakázkou rekonstrukce zabezpečovacích a požárních systémů, což bylo nutné odborně zohlednit. To vše za situace, kdy zpracovatel projektové dokumentace firma GRUNER již ukončila činnost na trhu. Projekt byl přitom vypracován rok před jeho realizací, a tedy vyvstala logická potřeba kontroly požadavku na řešení, kterou nemohla provést původní společnost vyhotovující projekt z důvodu své likvidace (vstup do likvidace) – viz výpověď paní R.. Zakázku však bylo nutné realizovat. Pokud tedy paní R. skutečně využila odborné konzultace pana Š. s ohledem na jeho činnost technického dozoru, a tedy i potřebných odborných znalostí, šlo o naprosto standardní postup, který nikoho nezvýhodňoval, ale především, jak již bylo uvedeno, šlo o legální jednání. K tomu je třeba dodat, že jak uvedla paní R., veškerý tento postup konzultovala v rámci MMR, a to dokonce i se svým nadřízeným, který byl následně i ve výběrové komisi. Tento nadřízený, ale ani nikdo jiný z MMR přitom proti postupu v této zakázce nic nenamítal. Zároveň je důležité, že jak vyplynulo z výpovědí pana Š. i paní R., tato zakázka byla celá pozastavena a podrobena přezkumu na MMR. Žádné pochybení přitom nebylo konstatováno a zakázka byla následně realizována, a jak bylo prokázáno, vyústila ve znatelné ekonomické úspory ministerstva. Důkazem o tom, že bylo možné se zúčastnit je několik uchazečů, kteří se soutěže zúčastnili. Soutěž tedy normálně proběhla. Taktéž svědeckou výpověď p. P. napadený rozsudek nikterak nehodnotí. Tento svědek přitom jednoznačně potvrdil, že předmětné zakázky byly realizovány, proběhly standardním způsobem, byly veřejně publikovány a že v nich neshledal žádné anomální věci či problémy a dokonce uvedl, že si ani nevybavuje, že by tam byly nějaké reklamace. Jinými slovy tedy potvrdil výše uvedené, a to sice, že tyto zakázky, ne jen, že byly zcela standardně soutěženy, ale navíc byly i řádně a kvalitně realizovány. Také uvedl, že neví o žádném ovlivňování těchto zakázek. Tento svědek také popsal způsob rozhodování komise a to, že pan B. nemohl sám smlouvu podepsat a nechat

realizovat. Také popsal důležitost datových sítí pro ČOI a tím i faktickou nezbytnost realizace předmětných zakázek. Dále také potvrdil, že konzultace probíhají, když zkrátka v IT oblasti nemohou ani odborníci na IT rozumět všemu. Kybernetické bezpečnostní sítě jsou dle tohoto svědka specifické záležitosti, na které potřebujete určité znalosti. Pokud tedy něco potřebujete vysoutěžit a nerozumíte tomu, tak to budete s někým konzultovat. Tento svědek dokonce výslovně zmínil již zmíněný § 33 současného ZVZ. S ohledem na vše výše uvedené je zřejmé, že nebylo prokázáno, že by se stal skutek, pro nějž je obviněný stíhán a zároveň je zřejmé, že jednání popsané v Obžalobě a nyní v napadeném rozsudku není trestným činem. V žádném případě nebylo prokázáno, že by obviněný naplnil znaky zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) TrZ. Především je zřejmé, že v úmyslu způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch nezjednal společnost TECHNISERV ani jinému dodavateli přednost ani výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů. Nebyl prokázán žádný „úkor“, žádná výhoda ani vznik škody či prospěchu. Zcela tedy absentuje jakýkoliv škodlivý následek. Stejně tak z provedeného dokazování nevyplývá, že by se měl předmětného jednání dopouštět jako člen organizované skupiny. Nebyla ani prokázána subjektivní stránka obviněného ke spáchání trestné činu (příčemž se vyžaduje úmysl). Obviněný nenaplnil po objektivní ani subjektivní stránce skutkovou podstatu žádného trestného činu. Navrhuje tedy Městskému soudu v Praze, aby napadený rozsudek v té části, ve které byl obžalovaný uznán vinným a byl mu uložen trest, zrušil a sám rozhodl tak, že obviněného zprošťuje obžaloby.

10. **Obžalovaný Ing. Bc. M. B.** své odvolání odůvodňuje tím, že v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by obžalovaný úmyslně zneužil své pravomoci úřední osoby ani že by se měl dopustit přečinu zjednání výhody při zadávání veřejné zakázky. I samotný soud prvního stupně ve svém původním rozsudku ze dne 24. 6. 2020 nedospěl k závěru, že by obžalovaný v postavení úřední osoby měl úmyslně způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Z výpovědí obžalovaných, ale i svědka Ing. M. P., nemohl soud první instance žádným způsobem dospět k závěru, že by Ing. B. v rámci přípravy veřejných zakázek postupoval v rozporu právním řádem, tedy že by úmyslně zjednal výhody pro společnost Techniserv. Obžalovaný dále uvádí, že se naopak při tvorbě zadávacích dokumentací, a následně i v průběhu samotných zadávacích a výběrových řízení, choval hospodárně, efektivně, poctivě a transparentně. Součástí zadávací dokumentace byla také plán strukturovaných sítí od původního zhotovitele, přičemž příložením získaného plánu do zadávací dokumentace byly pro všechny možné uchazeče nastaveny rovné podmínky. Jednalo se také o zakázku malého rozsahu do 2 mil. Kč bez DPH podle tehdy platného zákona o veřejných zakázkách a je tedy patrné, že zadáním a realizací veřejné zakázky došlo ke zvýšení transparentnosti výběrového řízení, neboť vzhledem k rozsahu zakázky zákon provedení takového výběrového řízení nepožadoval. Lhůta na podání nabídek u tohoto výběrového řízení byla stanovena v souladu s interní směrnicí ústředního ředitele a byla dostatečně dlouhá na to, aby případní uchazeči měli možnost podat relevantní cenovou nabídku, avšak stanovení délky této lhůty nebylo v kompetenci obžalovaného. Z pohledu transparentnosti u tohoto výběrového řízení nutno konstatovat, že otevřené výběrové řízení zveřejněné na profilu zadavatele je nad jiné dostatečným důkazem, že toto řízení transparentní bylo. U druhé zakázky nazvané „Výměna optické části sítíové infrastruktury ústředního inspektorátu České obchodní inspekce“, byl obžalovaný autorem pouze technické části zadávací dokumentace, protože ostatní části této dokumentace vycházely z formalizovaných formulářů daných interní směrnicí ústředního ředitele. Pro tvorbu této části zadávací dokumentace byla nutná součinnost s původním zhotovitelem, tedy se společností Techniserv, aby informace, následně poskytované možným účastníkům, byly korektní a všem srozumitelné. V usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2020, sp. zn. 5 To 280/2020, kterým byl zrušen původní v této věci vydaný rozsudek nalézacího soudu, argumentuje Městský soud rozhodnutími Nejvyššího soudu sp. zn.

5 Tdo 521/2018-223 a 5 Tdo 1364/2016, avšak tato nelze na projednávaný případ aplikovat, neboť jsou zcela nepřiléhavá, neodpovídající projednávanému případu, kdy například odsouzení v těchto věcech byli předem domluveni, dále měli přístup k parametrům zadávací dokumentace, a poukazování na takovou judikaturu je stran Městského soudu zcela mechanické, aniž by tato judikatura jakkoliv odpovídala nyní projednávané věci. Dále obžalovaný uvádí, že v době zadávání této veřejné zakázky byl platný a účinný zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve kterém nebylo upraveno, zda mohou či nemohou být prováděny předběžné tržní konzultace, tedy nelze dovozovat, že tyto konzultace byly zakázány. Obžalovaný uvádí, že několikrát uvedl, že pro správnou volbu formulářů pro tuto zakázku bylo nutno nejprve určit rozsah soutěže, což obžalovaný provedl poptávkovým řízením způsobem neodporujícím výkladu NS v judikátu 5 Tdo 1364/2016-144 v bodě 59. Obžalovaný následně oslovil v rámci poptávkového řízení dvě společnosti (Techniserv a NetLancers) z důvodu skutečnosti, že šlo o vysoce specifické práce a nebylo možno získat cenu obvyklou pro určení typu soutěže jiným způsobem. Obě tyto společnosti zaslaly cenovou nabídku ve formě položkového seznamu, jejichž obsah nebyl vůbec relevantní, protože k určení typu soutěže byla důležitá pouze celková suma nepřevyšující částku 200 000 Kč bez DPH, která stačila k určení typu soutěže, tedy zakázka malého rozsahu. Jediným požadavkem v technické specifikaci navíc bylo, aby budoucí zhotovitel, resp. vítěz soutěže, byl vybaven certifikátem na síť typu SYSTIMAX. Tuto skutečnost však soud prvního stupně ve svém posledním rozsudku vůbec nerozebírá, byť na něj státní zástupce nahlíží jako na zužující kritérium, co do možnosti omezení celkového možného počtu uchazečů. Rezignace soudu prvního stupně na právní hodnocení této zásadní skutečnosti má ovšem zásadní dopady na rozhodnutí soudu prvního stupně jako takové – tento certifikát byl obžalovaným požadován zcela záměrně, a to z toho důvodu, že původní síť byla tímto certifikátem výrobce vybavena a jakýkoliv neodborný zásah necertifikovaného zhotovitele do této sítě by znamenal zánik dlouholeté záruky poskytované výrobcem tohoto produktu. U třetí zakázky nazvané „Oprava části síťové infrastruktury ústředního inspektorátu České obchodní inspekce“ lze zjednodušeně konstatovat, že obdobný postup byl, z pohledu rovnosti, transparentnosti a zákazu diskriminace, zvolen i u této veřejné zakázky. Předpokládaná hodnota zakázky byla odvozena z předchozí soutěže, požadavek na kvalifikační předpoklady uchazečů byl totožný jako v předchozí zakázce, lhůta k podání nabídek byla rovněž dostačující. Počet možných uchazečů, z pohledu kvalifikačních kritérií, také nebyl omezen, vyjma potřebného certifikátu SYSTIMAX, jehož potřeba byla zdůvodněna výše. Obžalovaný dále uvádí, že všechny zakázky nevyšoutěžila společnost Techniserv, tedy skutečnost, kterou opakovaně ignoruje jak podaná obžaloba, tak i rozsudek soudu prvního stupně. Třetí zakázku totiž vyhrála společnost Visitech a.s., a to z důvodu nejnižší nabídnuté ceny. Je tedy zřejmé, že u této poslední zakázky nemohlo zjevně jít o zvýhodnění společnosti Techniserv. Z výše uvedeného lze dovodit, že se obžalovaný při zpracování příslušných částí zadávací dokumentace v žádném případě u předmětných zakázek neodchýlil od kogentních ustanovení tehdy platného a účinného zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Ve všech případech šlo o zakázky malého rozsahu do 2 mil. Kč bez DPH, kde byl obžalovaný vázán pouze a jenom ustanovením § 6 ZVZ. V tomto smyslu pak obžalobou deklarované porušení § 78 téhož zákona považuje obžalovaný za zcela absurdní. Obžalovaný vypsál výběrová řízení na základě požadavku interní směrnice ústředního ředitele. Podle zákona však pro zakázky malého rozsahu do 2 mil. Kč bez DPH takovýto limit neexistuje a z tohoto důvodu mohl můj klient zadat předmětná výběrová řízení podle ZVZ zakázky napřímo, jak NS říká „z ruky“ tedy přímou objednávkou. I obvodní soud v rozsudku 1 T 156/2018 ze dne 26. 3. 2021 konstatuje v bodě 54, že všechny tři zakázky u ČOI byly jakýmsi nadstandardem. Do všech výběrových řízení se navíc mohl přihlásit kdokoliv, a zvítězit v těchto výběrových řízeních bylo jen a pouze otázkou nabídkové ceny, která byla jediným hodnotícím kritériem. Obvodní soud pro Prahu 10 dospěl v bodě 65 rozsudku k přesvědčení, že obžalovaný jednal se společností Techniserv exkluzivně a netransparentně ještě před zveřejněním veřejných zakázek. Jak bylo

výše v popisu jednotlivých zakázek uvedeno, tak chování obžalovaného bylo ve všech případech naprosto transparentní a o žádné exkluzivitě nemůže být řeč. Dokladem toho jsou texty uvedené v jednotlivých částech zadávacích dokumentací, kde není žádná skutečnost, která by tomuto tvrzení soudu nasvědčovala. V případě obžalovaného však nelze oslovení společnosti Techniserv u první zakázky (proměření sítí) považovat za předběžnou tržní konzultaci. Důvodem tohoto oslovení bylo jen a pouze získání informací o původní síti, protože na ČOI již nebyla takováto informace dostupná. Žádné konzultace o budoucím řešení nebyly na místě. U druhé a ani u třetí zakázky žádná „předtržní“ konzultace neproběhla: u druhé zakázky byla společnost Techniserv (a nejen ona) oslovena pouze v rámci poptávkového řízení, aby bylo možno určit typ soutěže podle ZVZ, u třetí zakázky byly všechny informace mému klientovi z předchozích zakázek známy, tudíž nebylo třeba kohokoliv kontaktovat a také se tak nestalo. Taktéž „dopředu předané informace“ v rámci nutného poptávkového řízení nejsou časovou výhodou, neboť poptávané firmy získají v časovém předstihu veškeré informace. Pro zjištění ceny obvyklé byla firmám předána pouze technická specifikace sítě, což pro zjištění ceny obvyklé naprosto postačovalo. Žádné další podrobnosti o připravovaném výběrovém řízení předány nebyly. Na základě uvedeného lze konstatovat, že žádné „detailní“ informace o připravovaném výběrovém řízení společnost Techniserv neměla. K žádné předtržní konzultaci také nedošlo. Cílem předtržních konzultací je zejména návrh budoucího řešení požadovaného zadavatelem. Ani u jedné z připravovaných zadávacích dokumentací se tak v případě obžalovaného nestalo. Obžalovaný je tak názoru, že je zcela nežádoucí, aby soud prvního stupně změnil své rozhodnutí z původně zprošťujícího na rozsudek odsuzující, a to na základě dvou judikátů Nejvyššího soudu, jež nejsou na případ obžalovaného aplikovatelné. Ze strany soudů obou stupňů tak dle názoru obžalovaného došlo k nepřipustnému rozšiřování podmínek trestnosti zobecněním názorů Nejvyššího soudu ve dvou odlišných kauzách. Obžalovaný závěrem uvádí, že neexistuje žádný přímý důkaz, který by prokázal, že se dopustil jakékoliv trestné činnosti. Bylo naopak prokázáno, že jeho jednání bylo v dobré víře. Postupoval ve všech směrech tak, aby byl naplněn základní princip hospodárnosti, který je uveden v zákoně č. 219/2000 Sb., o majetku státu. Jeho zaměstnavatel si na něj nikdy nestěžoval, označil předmětné veřejné zakázky za standardní, velmi dobře provedené. Obžalovaný dostával od zaměstnavatele pochvaly a chce ho zpátky, protože nikdo neumí připravovat veřejné zakázky tak jako on. Ani obžalobou vina prokázána nebyla. Odvolací soud porušil zásady trestního práva, jakož i zásady demokratického státu, když zmíněnou judikaturu nesprávně aplikoval a rozšířil tím tak podmínky trestnosti v rozporu se zákonem. Navrhuje tedy Městskému soudu v Praze, aby napadený rozsudek zrušil a dle § 259 odst. 3 tr. řádu sám rozhodl rozsudkem tak, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby ze spáchání přečinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejně dražbě dle § 256 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

- 11. Obžalovaný Ing. Bc. M. B. dále soudu doručil své vyjádření k odvolání státního zástupce**, ve kterém nad rámec skutečností, které již uvedl ve svém odvolání, dále uvádí, že v rámci dokazování před soudem prvního stupně nebylo nikdy prokázáno, že by měl ve fázi otevírání obálek a výběru nejlepší nabídky jakýmkoliv způsobem zvýhodnit společnost TECHNISERV a taktéž že by měl zneužít svého postavení jako člen hodnotící komise. Svým jednáním taktéž neporušil zákon, naopak jednal v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Co se týče předané lahve s vínem, tak tato nebyla úplatkem, nýbrž v obchodních stycích zcela běžným darem. Víno Ing. H. obžalovanému předal z vlastního rozhodnutí, neboť mu obžalovaného B. bylo líto a tento mu obratem obálku vrátil, neboť žádné peníze nechtěl. Také odposlechy nepodporují závěr, že by obžalovaní měli jednat jako organizovaná skupina – naopak tento závěr přímo vylučují. Z odposlechů vyplývá, že se jedná pouze o komunikaci zbylých obžalovaných, které nemohou sloužit jako důkaz o vině obžalovaného B., neboť z nich nikde nevyplývá jeho zapojení do jejich aktivit, či dokonce vůle těmito dvěma jakkoliv

zprostředkovat výhodu v rámci veřejné zakázky či jim jinak nadržovat. Taktéž tehdejší zákon o veřejných zakázkách nikterak neupravoval předběžné tržní konzultace. Obžalovaný na rozdíl od odsouzených v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1364/2016 nepostupoval s vědomím, že se jedná o zmanipulovanou veřejnou zakázku s nadsazenou cenou, v případě, že za účelem určení ceny kontaktoval více společností, což je mu mimo jiné obžalobou také vyčítáno a považováno za důkaz jeho viny v dané věci. Dle obžalovaného dané rozhodnutí nelze na jeho případ aplikovat. Ani další Městským soudem použité rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 521/2018 nelze na projednávaný případ aplikovat, neboť v něm byla situace taktéž odlišná. Společnost Techniserv neměla přístup k parametrům zadávací dokumentace a informace, které měla k dispozici, vyplývala ze skutečnosti, že společnost Techniserv síť, které se veřejná zakázka týkala, vybuďovala. To byl ostatně hlavní důvod, proč byla společnost Techniserv jednou ze společností oslovených s výzvou na určení ceny zakázky. Dalším důvodem byl záměr zpřístupnit tyto dokumenty ostatním soutěžitelům, aby došlo k vyrovnání výhody, kterou společnost Techniserv už z minulosti měla. Ve výše citované kauze si také odsouzení odsouhlasili, že jedním z požadavků zakázky bude prodloužená záruka dodaného plnění, jejímž primárním účelem bylo vyřadit ostatní soutěžící. Závěrem obžalovaný uvádí, že odvolání státního zástupce má za nedůvodné a navrhuje odvolacímu soudu, aby odvolání státního zástupce zamítl.

12. **Obžalovaná Ing. M. R.** své odvolání odůvodňuje tím, že v průběhu řízení bylo sice prokázáno, že jednala před zahájením zadávacího řízení s obž. R. Š. ze spol. TECHNISERV o úpravách projektové dokumentace a nastavení vhodných kvalifikačních předpokladů, přitom ale bylo také v plném rozsahu prokázáno, že spol. TECHNISERV potažmo obž. Š. byli Ministerstvem pro místní rozvoj v té době již po delší dobu najati jako technický dozor investora na předcházející a úzce související zakázku na elektronický zabezpečovací systém a elektronický protipožární systém. Veřejná zakázka na podhledy a osvětlení, která je předmětem části II. napadaného rozsudku, byla de facto další a finální etapou té samé stavební akce, jako zakázka na EZS a EPS. V rámci obou těchto akcí dohromady došlo k rekonstrukci veškerých technologií ve stropěch v budově MMR Na Příkopě. K důkazu pak ještě obž. Ing. R. přikládá objednávku, kterou vystavil tehdejší ředitel odboru Mgr. Bc. V. K. a jako odpovědný referent je zde uveden V. K.. Existoval zde tedy legitimní titul pro taková jednání, a nadto tento titul vznikl z popudu jiných zaměstnanců MMR, než obž. Ing. R.. K tomuto dále obžalovaná uvádí, že obž. Š. projektovou dokumentaci k veřejné zakázce na podhledy a osvětlení předal již dříve p. K., a tedy prakticky vzato měl Techniserv časovou výhodu již o řadu měsíců dříve, než s touto VZ měla obž. Ing. R. co do činění (vizte výpovědi obž. Ing. R., obž. Š. a p. K.). Když tedy napadený rozsudek užívá argumentace, že obž. R. a obž. B. *museli být minimálně srozuměni s tím, že společnosti TECHNISERV taková časová výhoda nutně při jimi zvoleném postupu přípravy zadávací dokumentace vznikne*, obž. Ing. R. uvádí, že takovou časovou výhodu již dávno spol. Techniserv měla, což jí bylo známo, a považovala toto za důsledek činnosti svých předchůdců, který byl nadto zcela legitimní (měl původ ve výkonu činnosti technického dozoru investora společností Techniserv). Dále obžalovaná uvádí, že z provedeného dokazování vyplývá, že i jiné odbory MMR včetně Odboru práva veřejných zakázek t.č. využívali obž. Š. z tohoto titulu ke konzultacím. Oproti tomu, nikdy a nikde nebylo prokázáno, že by obž. Ing. R. měla v období, kdy ke konzultacím docházelo, jakoukoliv povědomost o tom, že se spol. TECHNISERV bude účastnit zadávacího řízení na podhledy a osvětlení jakožto potenciální zhotovitel. Nutnost a účelnost úprav v projektové dokumentaci provedených obž. Š. byla důkladně v rámci hlavního líčení vysvětlena a prokázána, stejně jako skutečnost, že nastavení kvalifikačních předpokladů, jehož návrh obž. Š. provedl, nebylo po finálních úpravách obž. Ing. R. nikterak diskriminační, když se zadávacího řízení účastnilo vícero společností a většina jich tyto předpoklady bez problémů splnila. V případě obž. Ing. R. nebyl ani v nejmenším prokázán úmysl ke zvýhodnění spol. TECHNISERV v předmětném zadávacím řízení, ale naopak její naprosto čistý úmysl

realizovat řízení za rovných podmínek a transparentně, což dokládá i odposlech obž. Š. ze dne 20.4.2016 8:30:29 kde říká do telefonu své kolegyni ze spol. TECHNISERV: „*se zadavatelkou (myslelo obž. Ing. R.) jsem sice v pobodě, ale nevím, jestli s ní někdo není víc v pobodě*“. V tomto odposlechu také obž. Š. rovněž kolegyni říká: „*Nemyslím si, že by mne vyloženě nechtěli, to asi ne..., ale teoreticky by měli vybrat kohokoliv z trhu, kdo bude mít nejnižší cenu a nebude tam mít zásadní chyby a rozpory*“. Dle názoru obžalované aktuální judikatura v obdobných případech vylučuje možnost trestní odpovědnosti obžalovaných, zejména pak poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 5 Tdo 1555/2012, který ve velmi podobné, až téměř totožné situaci, shledal zproštění obžaloby osob v obdobném postavení za správné a zákonné. Oproti tomu má za to, že judikatura zmíněná usnesením odvolacího soudu ze dne 2.12.2020 č.j. 5 To 280/2020 je zcela nepřiléhavá. Dále uvádí, že obž. Ing. R. obž. Š. sice poskytla některé informace k zadávacímu řízení dříve, ostatním uchazečům, avšak ze zcela legitimního důvodu, kdy spol. TECHNISERV prostřednictvím obv. R. Š. vykonávala funkci technického dozoru investora na předcházející etapě stavební akce a celkově konzultanta Ministerstva pro místní rozvoj v záležitostech týkajících se elektroinstalací, a existovala potřeba dokumentaci aktualizovat o již neprodávané komponenty a vhodného nastavení technických kvalifikačních předpokladů. Dále uvádí, že poté, co obdržela jejich návrh od obž. Š., tyto následně ještě revidovala a výrazně upravovala – nepřevzala je tedy v jím navržené podobě, jak nesprávně tvrdí napadený rozsudek. V této souvislosti dále uvádí, že proto, že spol. TECHNISERV vykonávala funkci technického dozoru investora, již měla kompletní projektovou dokumentaci k veřejné zakázce na podhledy a osvětlení dávno před tím, než obžalovaná vůbec měla s touto veřejnou zakázkou cokoliv do činění. Pokud tohoto spol. TECHNISERV následně využila ke svému prospěchu, není toto možno klást k tíži obž. Ing. R., která se za velmi obtížných osobních (zdravotních) i pracovních podmínek snažila o co nejvhodnější řešení dané situace, aniž by měla jakýkoliv úmysl kohokoliv v předmětném zadávacím řízení zvýhodnit. Ze shora uvedených důvodů má obžalovaná za to, že z její strany nedošlo k jakémukoliv protiprávnímu jednání, tedy ani k naplnění objektivní, ani subjektivní stránky jakéhokoliv trestného činu. I kdyby však odvolací soud dospěl k opačnému názoru, obžalovaná má za to, že za popsanych a prokázanych okolností není v tomto případě dána společenská škodlivost skutku, kterého se měla dopustit, a že by odvolací soud měl postupovat v souladu se zásadou subsidiarity trestní represe. Navrhuje tedy Městskému soudu v Praze, aby napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a-d) tr. řádu zrušil, a sám ve věci rozhodl tak, že se obž. Ing. M. R. zprošťuje obžaloby.

13. **Obžalovaný R. Š.** své odvolání odůvodňuje tím, že ve zdejší věci byly prezentovány dva zcela odlišné právní názory ohledně trestnosti jednání, které je kladeno obžalovanému za vinu – rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 24. 6. 2020, kterým byl obžalovaný obžaloby zproštěn a rozsudek ze dne 26. 3. 2021, který přebírá právní názory usnesení Městského soud v Praze ze dne 2. 12. 2020, sp. zn. 5 To 280/2020. Již ze skutečnosti, že se dva zástupci soudní moci nejsou schopni shodnout na trestnosti jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu, je zřejmé, že o netrestnosti takového jednání by byl přesvědčen právní laik, který by k takovému jednání přistupoval v souladu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, tj. co není zakázáno, tak je povoleno. Rovněž je z rozporných právních názorů zjevné, že obžalovaný nemohl naplnit subjektivní stránku trestného činu a nemohl tedy jednat s úmyslem, tj. *nevěděl*, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, a pro případ, že jej způsobí, s tím byl srozuměn naplnit. Usnesení Městského soudu v Praze uložilo soudu prvního stupně, aby při svých právních závěrech zohlednil především judikáty Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1364/2016 ze dne 31. 5. 2017 a sp. zn. 5 Tdo 521/2018 ze dne 28. 11. 2018, avšak tyto obžalovaný považuje za zcela nepřiléhavé, odlišné od nyní projednávané věci, kdy po skutkové stránce dopadají na diametrálně odlišné jednání a nelze je považovat za skutkově obdobné a pro tyto odlišnosti by měl odvolací soud napadený rozsudek zrušit. Dále obžalovaný uvádí, že předběžné tržní konzultace byly i za tehdejší právní úpravy

možné, a to sice z toho důvodu, že zákon o veřejných zakázkách uvedený postup ex lege nezakazoval, nad to byl implementací řady směrnic Evropské Unie, na které výslovně odkazuje v poznámkách pod čarou. Tento postup byl navíc aprobován ze strany judikatury supranacionálního Evropského soudního dvora srov. rozsudek ESD - Fabricom SA proti Belgii ze dne 3. března 2005. Dále uvádí, že předběžné tržní konzultace byly v dané době, tj. před přijetím nového zákona o veřejných zakázkách č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, právně dovolené a možné. A jelikož tedy byly právně dovolené, nemohlo se jednat o protiprávní deliktní jednání, pokud je daní aktéři prováděli. Uvedené předběžné tržní konzultace jsou nutnou součástí hospodářské soutěže, neboť zadavatelé zpravidla postrádají potřebné technické znalosti a vědomosti k tomu, aby dokázali přesně specifikovat pro účely zadávacího řízení zcela přesně předmět veřejné zakázky. V takovém případě nemají zadavatelé jinou možnost než se při přípravě příslušné zadávací dokumentace obrátit na subjekty, které těmito potřebnými technickými a odbornými znalostmi disponují. V opačném případě by totiž veřejné zakázky, jejichž předmět je technického rázu, nemohly být vůbec vypsány, neboť zadavatel by při absenci potřebných technických a odborných znalostí nebyl schopen tyto veřejné zakázky vypsát, neboť by nebyl schopen sestavit zadávací dokumentaci. Toto je charakteristické právě pro veřejné zakázky z oblasti IT. Údajná výhoda v podobě času je ovšem poněkud absurdní, neboť časová výhoda, pokud by vůbec nějaká byla, by byla asi těžko výhodou na úkor ostatních soutěžitelů, neboť čas jako faktor nebyl v rámci veřejné zakázky hodnocen, tedy nebyl uveden jako hodnotící kritérium v rámci veřejné zakázky, tím byla toliko nabídková cena, a dále v případě, že by bylo argumentováno, že byl poskytnut „tzv. delší čas na přípravu“, v rámci zadávání a provádění předmětných veřejných zakázek byly dodrženy všechny zákonné lhůty, poptávka zadavatele byla vždy relevantním způsobem předem a včas zveřejněna v příslušných veřejných prostředcích způsobilých pro zveřejňování veřejných zakázek jako portály Národního ekonomického nástroje a Vhodného uveřejnění. Z uvedeného je dle obžalovaného patrné, že časový faktor nebyl žádnou výhodou na úkor ostatních, neboť nebyl ani hodnotícím kritériem, ani nebyly porušeny pravidla veřejné zakázky v podobě příliš krátkého zveřejnění poptávky zadavatele na provedení díla. Nutno si totiž uvědomit, že předmětné veřejné zakázky byly vždy hmotněprávně ve své podstatě soutěže o nejvýhodnější smlouvu o dílo ve smyslu § 2 586 a násl. OZ, kdy základním a jediným hodnotícím kritériem byla pouze nejnížší cena za dílo. Zároveň v ani jednom případě nebyl průběh zakázky zpochybňován žádným jiným soutěžitelem, když nebyly podány námitky ve smyslu SZVZ a žádný ze soutěžitelů se nepřihlásil do trestního řízení s nárokem na náhradu škody jako poškozený. Taktéž požadavek certifikátu Systemax byl zcela objektivní požadavek potřebný k práci v kabelážním systému ČOI zadavatele. Dále obžalovaný uvádí, že do té doby stávající rozvody sítě v předmětném areálu ČOI byly vyhotoveny ve standardu systému Systemax, a tedy pro případnou úpravu, opravu a změnu datové sítě nebo její části bylo opět vhodné, aby tento systém byl zachován. Bylo tomu ze dvou poměrně zásadních důvodů a požadavků. Prvním je zachování možnosti kompatibility stávající části sítě s nově zbudovanou (tedy tou, která byla vytvořena v rámci předmětných veřejných zakázek – smluv o dílo). Druhým neméně závažným důvodem byla skutečnost, že zachování systému Systemax bude zachována záruka za vady. Výrobce COMMSCOPE totiž poskytuje na systém Systemax záruku v délce 20 let. A pokud by do stávající dosavadní části sítě (sít'ové infrastruktury), která byla zhotovena v systému Systemax, byly namontovány prvky v rozporu s tímto systémem, ztratila by se záruka, tedy odpovědnost za vady výrobku po zpracování věci v rámci smlouvy o dílo. Požadavek tohoto certifikátu tak nebyl svévolným požadavkem za účelem zvýhodnění společnosti TECHNISERV, ale naopak nezbytným a potřebným požadavkem pro práci v kabelážním systému zadavatele. Rovněž je třeba konstatovat, že vlastnictví tohoto certifikátu není výhradou společností TECHNISERV, ale vlastní jej celá řada jiných osob. Stejně tak jej může získat i jakákoliv osoba, která projde školením COMMSCOPE. Obžalovaný navrhuje Městskému

soudu v Praze, aby napadený rozsudek zrušil a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí.

14. **Obžalovaný R. Š. dále soudu doručil dokument** označený jako „Vyjádření v návaznosti na veřejné zasedání dne 8.11.2021“, ve kterém veskrze zopaK. své odvolací námitky s tím, že na podaném odvolání trvá.
15. **Obžalovaný Ing. M. H.** své odvolání odůvodňuje tím, že skutkový stav tak, jak je popsán v napadeném rozsudku, byl zjištěn nesprávně, když provedené důkazy o vině obžalovaného nesvědčí, když z něj nevyplývá, že by obžalovaný veřejné zakázky ovlivnil, když neměl na výběrová řízení žádný vliv. Společnost TECHNISERV, spol. s r.o. dodávala svoje služby České obchodní inspekci v minulosti. Pouze z toho důvodu došlo mezi příslušnými pracovníky k předběžné tržní konzultaci, která patří mezi běžné a doporučované způsoby stanovení výše předpokládané hodnoty zadavatelem a vyjasnění technických podmínek, zejména týkajících se vymezení předmětu plnění. Spoluobžalovaný Ing. Bc. B. vypověděl při podání vysvětlení o Ing. H., že s ním Ing. H. projednával nabízené portfolio společnosti TECHNISERV, spol. s r.o. a nabídl mu, že za ním pošle R. Š., aby byla provedena analýza síťového prostředí za účelem vypracování indikativní nabídky na proměření kabeláže. R. Š. pak označil pět společností (vlastníci nutnou certifikaci) jako možné dodavatele veřejné zakázky a předal mu indikativní nabídku veřejné zakázky obsahující výpis technických položek, navrhovaných materiálů a počet hodin pro realizaci zakázky. Na podkladě technických informací pak obž. B. zpracoval podklady pro zadávací řízení zejména z hlediska technické specifikace. Také obž. Ing. R. nesdělila žádné informace o jednání Ing. H.. O spolupráci s R. Š. vypověděla, že MMR zpracovalo záměr veřejné zakázky a zveřejnilo jej na NEN. V této souvislosti byly osloveny konkrétní firmy, zda by se nechtěly na zakázce podílet. Jednou z nich byla i společnost TECHNISERV, spol. s r.o. Co se týče zpracování tohoto záměru, obsah konzultovala v jeho stavební části s firmou Gruner s tím, že tato firma jí napsala i technické a kvalifikační předpoklady pro část elektro. Technické a kvalifikační předpoklady pro elektropráce konzultovala i s elektrikářem MMR a obecné doporučení jí k tomu poslal i pan Š. z TECHNISERV, spol. s r.o. Zadávací dokumentaci tedy Š. nezpracoval. Tu zpracovala do konečné podoby Ing. R. a předložila ji ministryni. Z výpovědi Ing. R. nevyplývá, že by dokumentaci zpracovala „na míru společnosti TECHNISERV, spol. s r.o.“ a že by tak tuto společnost zvýhodnila. Nevyplývá z ní ani, že by byla společnost TECHNISERV, spol. s r.o. o záměru zadavatele zadat veřejnou zakázku informována v časovém předstihu před jinými možnými dodavateli. Provedené důkazy neobsahují žádné informace o vzájemném jednání mezi obžalovanými Ing. D., Ing. M. H. a R. Š., které by prokazovaly tvrzení obžaloby, že jednali jako organizovaná skupina. Dále obžalovaný uvádí, že se nedopustil žádného protiprávního jednání. Veřejné zakázky malého rozsahu byly provedené řádně a kvalitně, byl dodržen zákonem stanovený postup ze strany všech zúčastněných a také byla provedena za rovných podmínek pro všechny zúčastněné. Také přepisy odposlechů jsou dle obžalovaného vytrhané z kontextu rozhovorů nesouvisejících s projednávanými skutky. Celý průběh předmětné veřejné zakázky byl veřejný a informace o něm dostupné na internetových portálech (nejen zadavatele). O realizaci veřejné zakázky se mohl ucházet kdokoliv a kdokoliv tak mohl předmětnou veřejnou zakázku plnit. Principem otevřeného řízení je, že zadavatel oznamuje neomezenému počtu dodavatelů svůj úmysl zadat veřejnou zakázku v tomto zadávacím řízení, když oznámení otevřeného řízení je výzvou k podání nabídek dodavatelů a výzvou k prokázání splnění kvalifikace. K porušení zásady transparentnosti nedošlo. Předmětné veřejné zakázky se účastnilo několik uchazečů, je vůlí každého tržního subjektu, zda se chce zakázky účastnit, nebo nikoliv, k narušení volné soutěže nedošlo. Množství uchazečů nebylo ze strany zadavatele nijak omezováno, počet účastníků je počtem obvyklým. Spol. TECHNISERV spol. s r.o. ze tří dílčích zakázek byla jako vítězná vybrána pouze ve dvou. Je nutné vzít v úvahu bagatelní výši

ceny předmětné veřejné zakázky právě při posuzování splnění všech znaků skutkové podstaty. Nahlíženo uvedenou optikou není naplněn „prospěch“ ve smyslu základní skutkové podstaty trestného činu zjednaní výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1 trestního zákoníku, jak byl v napadeném usnesení popsán, a to ani ze strany „údajných pachatelů“, ani nikoho jiného, protože samo získání veřejné zakázky s cenou zakázky ve výši do 200.000,- Kč včetně DPH nemá potenciál být pro dodavatele veřejné zakázky, spol. TECHNISERV spol. s r.o., s ohledem na výši běžně realizovaných veřejných zakázek a jejího obratu z běžné podnikatelské činnosti, majetkovým přínosem. Rozsudek postrádá popis konkrétního prospěchu spol. TECHNISERV s r.o., který údajně měla tato společnost, jako vítězný uchazeč ve dvou dílčích zakázkách, získat. Stejně tak, jako mohla mít předmětná veřejná zakázka potenciál být majetkovým přínosem, mohla mít předmětná veřejná zakázka potenciál být pro spol. TECHNISERV ztrátová. Technické podmínky jsou specifikací předmětu veřejné zakázky. Vymezení charakteristik a požadavků bylo zadavatelem stanovené objektivně a jednoznačně způsobem vyjadřujícím účel využití požadovaného plnění, který zadavatel zamýšlel, technické podmínky byly standardní, nezvýhodňovaly žádného určitého dodavatele. V technických podmínkách předmětné veřejné zakázky nebylo vyžadováno žádné speciální zařízení, speciální pracovní postupy ani speciální certifikace. Žádnou takovou speciální certifikací není ani Certifikát Systemax, a to nejen proto, že tento certifikát je běžný pro činnost dodavatelů (potenciálních uchazečů), podnikajících v oblasti, kde se předmětná veřejná zakázka realizovala (informace obecně dostupná na internetových portálech), ale je zcela objektivním požadavkem také proto, že původní kabeláž síťové infrastruktury ústředního inspektorátu ČOI funguje v systému Systemax - integrovaného systému pro slaboproudé rozvody v budovách, již šestnáct let. Logicky se tak jednalo o první technickou podmínku zadavatele, zajišťující hospodárnost, efektivnost a účelnost veřejných prostředků, které zadavatel předpokládal vynaložit. Bylo by naopak porušením povinností zadavatele, pokud by to neučinil. Nelze nepominout také dvacetiletou letou záruku na použité komponenty, běžící aplikace a další části slaboproudých rozvodů, kterou poskytuje nadnárodní výrobce CommScope. Pokud nějaký tržní subjekt tento certifikát nemá a nepovažuje pro svoje podnikání podstatné do jeho zařízení investovat, nemůže se účastnit výběrových řízení na opravu a výměnu sítí používajících tento systém (v České republice je tento certifikát známý a používaný již přes dvacet let). V případě předmětné veřejné zakázky nejde o diskriminaci ani nerovné zacházení, ale svobodnou volbu daného uchazeče a technické podmínky nebyly nastavené diskriminačně s cílem přivodit výhodu spol. TECHNISERV, spol. s r.o. a ani nebyly způsobilé přivodit výhodu spol. TECHNISERV, spol. s r.o. Obdobné platí i pro požadavek na instalovanou kabeláž od společnosti CommScope tj. stávající síť a nikoli zcela jinou, novou, protože to by vedlo k neúměrnému navýšení ceny předmětné veřejné zakázky nebylo by možné dodržet požadavek kompatibility systémů pro slaboproudé rozvody v budově ČOI. Jednáním, kladeným za vinu obžalovaným, nevznikla žádná škoda. Skutek Ing. M. H. v rozsudku byl vymezen v rozporu s kautelami spravedlivého procesu, pokud je mu obžalobou přičítáno, že „konzultoval veškeré své kroky a jednání, jak ovlivnit zadávací řízení na veřejnou zakázku ve prospěch dodavatele.“ Nekonkrétní je i výrok, že se Ing. D., Ing. H. a Ing. Š. dohodli na blíže nespecifikovaných „technických požadavcích, kvalifikačních předpokladech a cenovém rozpočtu.“ Naprosto nepřezkoumatelné a neurčité je tvrzení, že „cena těchto veřejných zakázek byla vyšší, než cena, která by jinak vzešla z řádného výběrového řízení.“ Obžalovaný je pak dále dle svého tvrzení nedůvodně odsouzen pro účast na činnosti organizované skupiny. Podle rozsudku měli být členy takového sdružení obžalovaní Ing. D., Ing. M. H., R. Š., Ing. B. a Ing. R., přičemž rozsudek přičítá každému z nich úmysl zjednat společnosti TECHNISERV, spol. s r.o. jako dodavateli přednost na úkor jiných dodavatelů, aniž by jim však přičítal vědomí zahrnující konkrétní čin každého z nich směřující k dosažení stejného cíle. O konkrétní účasti dalších osob na skutku přičítaném obžalobou Ing. H. jmenovaný nevěděl a nelze mu podle § 17 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku přičítat, že o ní vzhledem k okolnostem a svým osobním

poměrům vědět měl a mohl. Subjektivní stránku trestného činu přičítaného Ing. H. ve vztahu k zákonnému znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu podle § 256 odst. 1,2 písm. a) trestního zákoníku soud ignoroval. Dále uvádí, že při interpretaci skutkové podstaty trestného činu podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku nelze pominout ust. § 12 odst. 2 trestního zákoníku, podle něhož trestní odpovědnost pachatele lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých. Opomenutí tohoto ustanovení by vedlo při interpretaci skutkové podstaty k absurdním závěrům. Výhodnější podmínky na úkor jiných může soutěžitel získat právním řádem aprobovaným způsobem, např. zvýšením kvalifikace svých zaměstnanců, inovacemi či jiným způsobem, zvýšením produktivity práce, který mu umožní snížit náklady a tedy nabízenou cenu zakázky. Podle § 256 odst. 1 trestního zákoníku je trestné zjednání výhody protiprávním způsobem. Ing. H. je však rozsudkem jako trestný čin podle § 256 odst. 1,2 tr. zák. přičítáno jednání, které znaky skutkové podstaty tohoto činu nevykazuje. Obžalovaný Ing. H. neponechal obálku s finanční hotovostí v kanceláři Ing. Bc. B. s úmyslem vyvolat následek, tedy porušit nebo ohrozit zájem na řádném, nestranném a zákonném obstarávání věci obecného zájmu. Stejně tak nebyl s uvedeným následkem ani srozuměn. Úmysl obžalovaného nebyl nijak prokázán a závěry soudu uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku nemají oporu v provedeném dokazování, kdy soud neuvádí, z čeho vytvořil závěr o skutkovém stavu, kdy měl obžalovaný ponechat u Ing. Bc. B. částku 10.000,-Kč za účelem zjednání časové výhody v souvislosti s budoucím zadáváním veřejných zakázek popř. spočívající v akceptaci výhodných podmínek pro společnost TECHNISERV. Obžalovaný neposkytl úplatek, jeho motivem nebylo získat neoprávněnou výhodu spočívající nebo prospěch pro společnost TECHNISERV. Žádnou budoucí neoprávněnou časovou výhodu v souvislosti s budoucím zadáváním veřejných zakázek nebo výhodu spočívající v akceptaci výhodných podmínek pro společnost TECHNISERV od Ing. Bc. B. jako zástupce dodavatele ani získat nemohl, když žádné budoucí veřejné zakázky mezi zadavatelem a dodavatelem projednávány nebyly. Z provedených důkazů v žádném případě nevyplývá, že by byl obžalovaný veden úmyslem získat prostřednictvím použití úplatku u zadavatele budoucí neoprávněnou výhodu pro společnost TECHNISERV tak, jak je popisováno ve výroku o vině. Z výpovědi Ing. Bc. B. nelze bez porušení zásady in dubio pro reo dovodit, že obálku s penězi Ing. H. ponechal v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu nebo v souvislosti s podnikáním. Z pravidla in dubio pro reo vyplývá, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. Nebylo prokázáno, že Ing. H. s Ing. Bc. B. hovořil o úplatku, o něm ani nejednal, žádný mu nepředal, od svého přímého nadřízeného Ing. D. nedostal žádný pokyn, od společnosti TECHNISERV dostal k rozdáání pouze lahve vína a PF. Co se týká výhody pro společnost TECHNISERV, ta byla dána pouze tím, že pro zadavatele provedla zakázky v minulosti. Odůvodnění rozsudku nemá žádnou oporu v provedeném dokazování. Nalézací soud nesprávným způsobem vyhodnotil ve věci provedené důkazy. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by v budoucnu mělo dojít k zadávání dalších veřejných zakázek společnosti TECHNISERV. Nevyplývá z něj ani, že by obžalovaný Ing. H. ponechal u Ing. Bc. B. úmyslně hotovost ve výši 10.000,-Kč v úmyslu získat tím pro společnost TECHNISERV jakoukoliv budoucí neoprávněnou výhodu, když žádné budoucí veřejné zakázky projednávány nebyly. Obžalovaný shrnuje, že neposkytl Ing. Bc. B. úplatek, jeho motivem nebylo získat budoucí neoprávněnou výhodu spočívající nebo prospěch pro společnost TECHNISERV. Nebylo prokázáno, že by obžalovaný ponechal v kanceláři Ing. Bc. B. úplatek ve formě finanční hotovosti ve výši 10.000,-Kč, kdy není zřejmé, z jakého důkazu soud tuto částku dovozuje. Nalézací soud nesprávným způsobem vyhodnotil ve věci provedené důkazy, když vycházel toliko z jednostranného náhledu na celý případ a nikoliv z objektivního a logického zhodnocení důkazní situace ve všech souvislostech. Hodnocení důkazů tak bylo provedeno v rozporu se zákonem, když závěry soudu provedenému dokazování neodpovídají. Soud prvního stupně zcela pominul v odůvodnění napadeného rozsudku uvést, z jakého důkazu dovozuje, že obžalovaný jednal v úmyslu zjednat pro společnost TECHNISERV časovou výhodu nebo akceptaci výhodných podmínek Ing. Bc. B. u budoucích veřejných zakázek, když žádné budoucí zakázky ČOI zadány ani projednávány nebyly. Úvahy nalézacího soudu vychází ze zkršeného a jednostranného náhledu na případ a jsou tak nepodložené a nepřesvědčivé. Provedené důkazy nesvědčí o vině obžalovaného a bez porušení zásady in dubio pro reo nelze dovodit, že by

obžalovaný Ing. Bc. B. poskytl úplatek v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu nebo v souvislosti s podnikáním a spáchal tak skutek, pro který byl napadeným rozsudkem uznán vinným. Navrhuje tedy Městskému soudu v Praze, aby napadený zrušil a obžalovaného zprostil obžaloby.

16. **Obžalovaný Ing. M. H. dále soudu doručil své vyjádření k odvolání státního zástupce**, ve kterém nad rámec skutečností, které již uvedl ve svém odvolání, dále uvádí, že jediným důkazem, na základě kterého je dovozována jeho vina a na základě kterého byl soudem prvního stupně uznán vinným ze spáchání zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1., odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, jsou prostorové odposlechy a odposlechy komunikačního provozu a žádné jiné důkazy v neprospěch obžalovaného neexistují a ostatně ani existovat nemohou. Provedené odposlechy nemohou být v řízení užity, protože byly nařízeny pro odlišné skutky a soud I. stupně se s tímto nijak nevypořádal. Části odposlechů jsou vytrženy z kontextu a některé jsou i datovány až po ukončení poslední údajně zmanipulované zakázky s názvem „Oprava síťové infrastruktury ústředního inspektorátu České obchodní inspekce“. Obžalovaný dále uvádí, že zásadně nesouhlasí s přesvědčením a závěry uvedenými v odvolání státního zástupce ohledně naplnění subjektivní i objektivní stránky trestných činů, jejichž spáchání je obžalovanému kladeno v tomto řízení za vinu. V řízení nebyl prokázán jeho úmysl způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch, dle obžalovaného tedy ne každé zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě je trestným činem, ale k dokonání trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 trestního zákoníku musí být naplněn právě i tento druhý úmysl, který je základním znakem skutkové podstaty. Pakliže tento tzv. druhý úmysl naplněn není, nemůže se jednat o trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 trestního zákoníku, a to ani za situace, když by výhoda (informační, časová) skutečně vznikla. Soud prvního stupně se však nijak nevypořádal s naplněním tzv. druhého úmyslu, který je však základním znakem skutkové podstaty trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 TZ a bez jehož naplnění nemůže být tento trestný čin spáchán. Soud prvního stupně se také nikterak nevypořádal se skutečností, zda byla jednání obžalovaného Ing. B. v souvislosti s předmětnými veřejnými zakázkami na ČOI činěna v úmyslu opatřit společnosti TECHNISERV prospěch, nebo způsobit jinému škodu. Respektive se s touto skutečností soud prvního stupně vypořádal tak, že Ing. B. v úmyslu opatřit společnosti TECHNISERV prospěch nejednal. Dle obžalovaného tak není možné uznat obžalovaného vinným ze spáchání zločinu dle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) TZ, když je současně soudem prvního stupně činěn skutkový i právní závěr o tom, že u Ing. B. jako osoby, která měla údajně zjednání výhody (časové, informační, finanční) pro společnost TECHNISERV ve spolupráci s obžalovaným zajišťovat, tzv. druhý úmysl ke škodlivému následku dán není. Obžalovaný Ing. B. by taktéž měl být obžaloby zproštěn a napadený rozsudek v této části nemůže obstát, v návaznosti na to by se pak zproštění obžaloby Ing. B. muselo promítnout i do výroku o trestu obžalovaného, a to tak, že obžalovaný musí být rovněž obžaloby zproštěn. Není totiž možné, aby byl trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 TZ spáchán pouze obžalovaným (a případně dalšími obžalovanými zaměstnanci spol. TECHNISERV). Také nesouhlasí s tím, že by trestný čin měl spáchat jako člen organizované skupiny, navíc je přesvědčen, že jeho nezbytná pracovní spolupráce s obž. D. a obž. Š. nevykazuje znaky a nespĺňuje parametry organizované skupiny, nad to by tito fakticky sami, bez přispění Ing. B., nemohli jako organizovaná skupina trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě. Obžalovaný je dále přesvědčen, že z provedených odposlechů (pomineme-li jejich nezákonnost) není možno dovodit ani další shora uvedené znaky organizované skupiny, když zejména absentuje dostatečná míra plánovitosti a podrobné rozdělení rolí. Je tedy nutno uzavřít, že za situace, kdy soud prvního stupně dospěl ke

správnému skutkovému závěru, že obžalovaní Ing. B. a Ing. R. neměli „*jakýkoliv zájem na tom, aby veřejné zakázky vysoutěžila společnost TECHNISERV, naopak jim zjevně šlo o co nejeфекtivnější realizaci zakázek bez ohledu na to, kdo je bude zhotovovat*“, pak tento skutkový závěr spojil s nesprávným právním závěrem o vině Ing. B. a Ing. R.. Obžalovaný k zmíněné zakázce na MMR dále opětovně uvádí, že nebyl s nikým z MMR ohledně této zakázky v kontaktu a zejména, že nikdy neviděl ani nekomunikoval s obžalovanou Ing. R., což bylo v řízení jednoznačně prokázáno. Tuto zakázku neměl obžalovaný v rámci plnění pracovních povinností za TECHNISERV na starosti a nijak se jí nevěnoval (ani sám ani ve spolupráci s obžalovanými Ing. D. a/ nebo R. Š.). Z výše uvedené jedné věty, která byla navíc obžalovaným pronesena až po vyhodnocení nabídek, ke kterému došlo dne 20.04.2016, pak nelze vinu obžalovaného ohledně tohoto skutku žádným způsobem dovozovat, a již vůbec z ní nelze dovozovat, že byl obžalovaný členem organizované skupiny. Proto je obžalovaný přesvědčen, že by i u tohoto skutku měl být zproštěn obžaloby. Obžalovaný je dále přesvědčen, že v souvislosti s údajným zločinem podplacení dle § 332 odst. 1, alinea 1 a 2, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku nebyla ze strany soudu prvního stupně prokázána subjektivní stránka trestného činu, když z provedených důkazů není možno uzavřít, že obžalovaný zanechal finanční hotovost v jedné z dárkových taštiček pro obžalovaného Ing. B. s úmyslem tohoto podplatit, tj. s úmyslem zajistit společnosti TECHNISERV výhodu/y v dalších zadávacích řízeních vypisovaných ze strany ČOI. Výpověď obžalovaného, kdy tento uvedl, že peníze v dárkové taštičce zanechal z důvodu, že se mu Ing. B. zželelo (zdravotní stav Ing. B., dojíždění za prací, atd.), pak soud prvního stupně hodnotil pouze v neprospěch obžalovaného, a to v kontextu odposlechů, na kterých byl hovor obžalovaného o majetkové situaci Ing. B. zaznamenán a rovněž v kontextu odposlechů, které však byly uskutečněny až po předání dárkové taštičky (22.12.2015), kdy se konkrétně jednalo o odposlechy ze dnů 06.01.2016, 21.01.2016, 26.01.2016 a 15.02.2016). Z těchto odposlechů tak nelze o vnitřní motivaci obžalovaného (subjektivní stránce) k zanechání hotovosti v dárkové taštičce nic dovozovat. Obžalovaný dále uvádí, že v řízení nebyl nikterak prokázán ani řešen zdroj peněžních prostředků údajného úplatku pro Ing. B. ani to, že by o tomto údajném úplatku věděli ostatní členové údajné organizované skupiny, jejímž měl být dle přesvědčení soudu prvního stupně obžalovaný členem. Obžalovaný je přesvědčen, že jím výše uváděné skutečnosti svědčí v jeho prospěch a vedou k závěru, že obžalovaný by měl být obžaloby zproštěn i pro skutek spočívající v přenechání hotovosti v dárkové taštičce pro Ing. B., který byl soudem prvního stupně právně kvalifikován jako zločin podplacení dle § 332 odst. 1 alinea 1 a 2, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.

17. **Městský soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i postup řízení, které vydání napadených výroků předcházelo, přihlížeje přitom k vadám, které odvoláním vytýkány byly a k vadám, které vytýkány nebyly, přihlížel pouze potud, pokud by měly vliv na správnost výroku, který napaden byl a dospěl k závěru, že odvolání důvodná nejsou.**
18. Odvolací soud předně konstatuje, že v této věci rozhoduje již podruhé poté, co dříve usnesením ze dne 2. 12. 2020, sp. zn. 5 To 280/2020, napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b), d) tr. řádu zrušil v celém rozsahu a dle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, neboť shledal, že napadený rozsudek byl zatížen vadami. Tyto spočívaly mj. v tom, že nalézací soud nedostatečně odůvodnil své právní závěry a nerespektoval dříve Nejvyšším soudem vyjádřené názory na uvedenou problematiku (a to v rozhodnutích Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 251/2018 a sp. zn. 5 Tdo 1364/2016). Nalézacímu soudu pak uložil, aby při novém rozhodnutí dostatečně zohlednil judikaturu vyšších soudů, která se vztahuje ke skutkově obdobným případům a správně pak aplikoval relevantní právní normy. Napadený rozsudek shledal vnitřně rozporným v části A a v oblasti

hmotněprávní kvalifikace. Vadu spatřoval také v tom, že obžalovaný H. nebyl poučen o možnosti, že bude uznán vinným trestným činem podle přísnějšího ustanovení zákona, než jak skutek posuzovala obžaloba, ve smyslu § 225 odst. 2 tr. řádu. Taktéž bylo nalézacímu soudu uloženo, aby opětovně posoudil otázku spolupachatelství či účastenství obžalovaného D. na aktu podplacení, když z napadeného rozsudku nebylo patrné, z jakých důvodů oproti obžalobě nalézací soud neshledal v tomto směru vinu obžalovaného D.. Dále odvolací soud shledal, že zprošťující část B napadeného rozsudku se bez uvedení dostatečných důvodů odklání od právních názorů judikovaných Nejvyšším soudem na obdobné případy zadávacího řízení, s nimiž se i odvolací soud ztotožňuje. Odvolací soud pak věc vrátil soudu nalézacímu k opětovnému komplexnímu právnímu posouzení jednání každého z obžalovaných ve světle právních výkladů a názorů judikovaných Nejvyšším soudem.

19. Po přezkoumání správnosti postupu řízení dospěl odvolací soud k závěru, že v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly shledány podstatné procesní vady, které by měly za následek jeho zrušení dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, když právo obžalovaných na obhajobu bylo plně zachováno. Také skutková zjištění dle názoru odvolacího soudu neskýtají žádný prostor pro pochybnosti o jejich správnosti, když byl správně a dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Napadený rozsudek tak netrpí vadami, které by znamenaly nejasnost či neúplnost skutkových zjištění. Odvolací soud rovněž dospěl k závěru, že v posuzované věci nevznikly pochybnosti ani o správnosti skutkových zjištění, tj. odvolací soud má za to, že v posuzované věci není dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani ve smyslu § 258 odst. 1 písm. c) tr. řádu, neboť vina obžalovaných byla provedenými důkazy soudem prvního stupně bez důvodných pochybností prokázána. Na správná skutková zjištění pak navazuje i odpovídající právní kvalifikace. Napadený rozsudek je ve svém odůvodnění dostatečně podrobný a dochází k logickým závěrům. Nalézací soud se v rámci pečlivého odůvodnění svého rozsudku s obsahem provedených důkazů řádně vypořádal, jeho závěry jsou logické a mají oporu v provedeném dokazování. Odvolací soud plně akceptuje, že prvostupňový soud o trestné činnosti obžalovaných tak, jak je popsána ve výrokové části napadeného rozsudku, nemá pochybností, když bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině stran zmíněného jednání získal po racionálním logickém zhodnocení před ním provedených důkazů, přičemž jeho vnitřní přesvědčení bylo založeno na bezprostředních dojmech získaných z prostorových odposlechů a odposlechů telekomunikačního provozu, svědecké výpovědi a listinných důkazů. Odvolací soud tedy s odůvodněním napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje a v podrobnostech na toto zdůvodnění plně odkazuje.
20. Odvolací soud při svém nynějším přezkoumání věci nejprve doplnil dokazování, a to především výslechy svědků, neboť byl názoru, že výslech těchto svědků by mohl lépe osvětlit jednání, kterým především obžalovaná Ing. R. měla spáchat projednávanou trestnou činnost, a také mohl lépe osvětlit, jak se obžalovaná případně vypořádala s účastí obžalovaného Š. v zadávacím řízení, což by případně mohlo ovlivnit úvahy o vině a trestu obžalované Ing. R..
21. **Z výslechu svědkyně O. B. odvolací soud zjistil**, že tato pracovala na ministerstvu pro místní rozvoj, odbor hospodářských služeb pod vedoucím panem M., kdy ve stejné pracovní skupině byla zařazena i obžalovaná Ing. R.. Kancelář sdílela s dr. L. a panem K., který měl na starosti přípravu veřejné zakázky. Za panem K. chodil pan Š., protože v jejich kanceláři byly uloženy podkladové materiály, tak si pro ně občas zaběhli z jednání. Svědkyně pracovala na pozici člověka, který se stará o nájemce ve smyslu vyúčtování energií a služeb, takže měla svých starostí dost. Navíc šlo o práci s čísly, tudíž v kanceláři potřebovala klid. Proto jednání probíhala mimo jejich sdílenou kancelář. Nicméně zaznamenala, zvláště proto, že dříve pracovala jako projektantka zabezpečovacích systému a měření a regulace, o jakých

záležitostech se s panem Š. jedná. Dále vypověděla, že pan Š. nebyl zaměstnancem ministerstva a pan K. si s ním sjednával schůzky a konzultoval s ním věci, protože v té agendě nebyl tak zběhlý. Pan Š. byl pro pana K. technickým konzultantem. Svědkyně měla dojem, že mu firma, ze které pocházel, byla doporučena snad ředitelem odboru, panem K.. O výběrovém řízení ví, že probíhalo, ale měla několikrát dlouhodobě přerušenu přítomnost na ministerstvu kvůli operacím. S obžalovaným Ing. H. v kontaktu nikdy nebyla. Co se týče zakázek, tak šlo dle svědkyně o samostatně dělané věci a vycházelo to z toho, že bylo potřeba uspořít na nákladech na energie, proto patrně docházelo k výměně světél v podhledech. Ty zakázky neběžely současně. Nejdříve se dělala světla.

22. **Dále odvolací soud doplnil dokazování výsledkem obžalované Ing. R.**, která uvedla, že členy výběrové komise byli Ing. M., P. Š. a obžalovaná Ing. R.. Při veřejné zakázce malého rozsahu, kterou tato zakázka byla, hodnotící komise ani nemusela být, nicméně v té době neměli právoplatného ředitele odboru ani náměstka, tak tuto záležitost obžalovaná konzultovala s paní státní tajemnicí, která doporučila, aby pro jistotu hodnotící komise zvolena byla, aby výběr nečinila obžalovaná sama. Proto tato komise v tomto obsazení vznikla. Tyto osoby již na ministerstvu nepracují. Ing. M. je v důchodu, kdy tomuto předcházela dlouhodobá pracovní neschopnost a ani pan Š. již na ministerstvu nepracuje. Dále uvedla, že všichni hlasovali pro Techniserv, která splňovala všechny předpoklady i nejnižší cenu. Nikdo neměl žádné námítky. Všichni věděli, že obžalovaná jednala s panem Š., coby technickým konzultantem, na což měl tento vystavenou řádnou objednávku, kterou vystavil ještě pan K., který ho najal i na předchozí zakázku. Záměr je dokument, který slouží k informovanosti paní ministryně, o tom jaká zakázka se připravuje, jak velká to bude zakázka atd. Návrh záměru dělala obžalovaná, zpracovávala ho podle svých znalostí, nicméně protože to byla komplikovaná zakázka, kde šlo o částečně stavební úpravy a částečně úpravu elektro, tak protože má stavební vzdělání, ale není v žádném případě odborníkem na elektro nebo elektroinstalace, potřebovala konzultaci, někoho, kdo jí poradí kvalifikační předpoklady, jaké musí být splněny dodavatelem. Proto se obrátila na projektanta projektové dokumentace, který jí zpracovával dokumentaci na podhledy a osvětlení. Nicméně mezi zpracováním projektové dokumentace a výběrem dodavatele uplynula dlouhá doba, tato projektová organizace v mezidobí ukončila činnost v Čechách a písemně o tomto ministerstvo vyrozuměla. Obžalované se podařilo dohledat pouze projektanta stavební části. Proto ho požádala, aby jí pomohl se stanovením kvalifikačních předpokladů. On jí nějaké úpravy zaslal do návrhu, který mu předtím zaslala. Nicméně tyto úpravy se týkaly pouze stavební části, nikoliv elektro. Projektanta části elektro již nedohledala, proto se obrátila na technického konzultanta, pana R. Š., s nímž už předtím spolupracovala, protože pan K., který poprvé vysoutěžil první zakázku, odešel do důchodu v polovině rozpracované zakázky. Panu R. Š. poslala upravený záměr, do něhož jí on napsal nějaké své znění, které jí vrátil. Obžalovaná pak záměr znovu upravila, a tento poslala paní Bc. K. na odbor práv a veřejných zakázek, a dále jej s ní několikrát konzultovala. Bylo tam 10 – 15 změn, které museli na popud paní K. udělat, přičemž obžalovaná je všechny akceptovala a teprve poslední znění, které schválila paní Bc. K., šlo následně k paní ministryni. Obžalovaného Ing. H. neznala, do styku s ním nepřišla.
23. Mimo veřejné zasedání pak odvolací soud vyslechl svědka V.a M., avšak ke čtení protokolu o jeho výsledku následně nebyl jedním z obhájců dán souhlas. Aniž by odvolací soud svědeckou výpověď hodnotil jako důkaz, neboť si je vědom skutečnosti, že tento není procesně použitelný, neshledal následně potřebu svědka M. opětovně k výsledku předvolávat, neboť odvolací soud je toho názoru, že v této věci byl proveden dostatek důkazů potřebných ke spolehlivému zjištění skutkového stavu a výslech svědka M. by k věci nepřinesl dalších relevantních poznatků.

24. **Dále odvolací soud vyslechl svědka P. Š.**, který uvedl, že na veřejnou zakázku na stavební práce spočívající v rekonstrukci podhledů, dodávky a instalaci LED osvětlení s předpokládanou hodnotou 3 mil. Kč, jejímž předkladatelem byla paní Ing. R., kdy členy komise měl být on a pan Ing. M., si vzpomíná. Svědek uvedl, že si vybavuje, že měla být jedna zakázka na požární ochranu EZS a mělo to být spojeno rovnou s těmi podhledy, ale pan kolega K., který dělal tu první zakázku, je rozdělil na dvě zakázky, protože tomu prostě vůbec nerozuměl, a vědělo se, že ty zakázky měly být soutěženy jako jedna, nikoliv rozdělené. Když pan K. odešel do důchodu, realizace té první zakázky, tedy té EZS, spadla na paní R.. Tou dobou už tam v té první zakázce jako stavební dozor figuroval pan Š., který se tedy již pohyboval po budově, znal budovu. Pan Š. byl pro ministerstvo pro místní rozvoj v pozici stavebního dozoru, takto si ho objednal pan K. na tu první EZS zakázku. Určitě to nedělal jako zaměstnanec, svědek uvedl, že netuší, jestli to nebyla jen objednávka na služby, nebo smluvně. V době, kdy svědek seděl v komisi, věděl, čím je pan Š. zaměstnanec, jelikož s ním spolupracoval i na nějakých jiných malých zakázkách, např. když potřebovali přesunout zásuvku. Pan Š. byl zaměstnancem firmy TECHNISERV. Svědek nevěděl, že se tato firma účastní výběrového řízení na podhledy až do doby, kdy dostali obálky s nabídkami. Paní R. mi nic k účasti firmy TECHNISERV na tomto výběrovém řízení neříkala, svědek si myslí, že také nevěděla, že se tato firma bude účastnit této zakázky. Věděl, že je pan Š. zaměstnancem firmy TECHNISERV, a myslí si, že mu paní R. řekla, že s ním technické podklady konzultovala, protože neznala tu zakázku, resp. bylo tam provázání s tou předchozí zakázkou, kde on působil jako stavební dozor, takže v rámci toho se s ním o tom asi bavila, protože zakázky na sebe navazovaly a měly se dělat souběžně. Jako člen komise nebyl rád, že se do soutěže přihlásila společnost TECHNISERV, komise toto konzultovala s odborem, který měl na starosti veřejné zakázky, na konkrétní jméno soby, se kterou toto konzultoval, si nevzpomene. On sám toto nekonzultoval, ale předpokládá, že to konzultovala Ing. R. jako předsedkyně komise, protože to sdělila komisi do záznamu. Výsledek konzultace byl ten, že z hlediska zákona o veřejných zakázkách nemohli firmu TECHNISERV vyřadit, protože splnila veškeré technické předpoklady, co tam byly dány, a měla nejnižší nabídku, takže tam nebyla možnost je ze zákona vyřadit. Netuší, jestli existuje písemný záznam, že toto projednávali. Netuší ani, zdali existují písemné podklady o tom, že tam vznikly nějaké pochybnosti, které hodnotící komise řešila, a že zvažovali možnost zrušit výběrové řízení, či vyřadit společnost TECHNISERV z řízení. Personální situace v té době byla špatná, v té době část zaměstnanců se již těšila do důchodu, nikdo nechtěl nic moc dělat, takže řádně pracujících tam bylo pár. Pan K., který celou tuto anabázi začal, tak byl dosazen od ministra, ničemu nerozuměl, proto si patrně objednával pana Š. a firmu TECHNISERV, aby mu pomáhali zakázky řešit, protože on vůbec neměl potuchy. Určitě probíhaly konzultace ohledně zadání a technických předpokladů, což měla na starosti paní R.. Svědek nebyl schopen toto říci přesně, ale pravděpodobně to šlo písemně, protože všechny věci ohledně zakázek se vždy posílaly interním sdělením mezi odbory. Hodnotící komise byla ustanovena, ač ze zákona nemusela, protože v té době odbor neměl ředitele, byl jenom pověřený řízením kolega M. a vlastně je měla na starosti paní náměstkyně P., a ta rozhodla, že i když není potřeba komise, tak že komisi mají uspořádat. Ing. R. v žádném případě nezasahovala ve prospěch společnosti TECHNISERV, řízení bylo vypsané na národním elektronickém nástroji, což je nástroj ministerstva, tam to viselo veřejně, přišly tenkrát tři nabídky poštou, paní sekretářka jim je přinesla, oni je jako komise otevřeli, zapsali si firmy, které se zúčastnily, zapsali si nabízené částky, a pak následovalo prověřování kvalifikací. O tom, že má společnost TECHNISERV v úmyslu se této zakázky zúčastnit, v době, kdy byl záměr zakázky připravován mohl vědět možná pan K., ale určitě to nevěděl někdo z té hodnotící komise. Co se týče technicko- kvalifikačních předpokladů, které byly stanoveny u této veřejné zakázky, a které kontrolovali, tak tyto si moc nevybavil, ale určitě nebyly nastaveny přísně, v podstatě se mohla účastnit téměř jakákoliv standardní firma. Ing. R. z toho, že se společnost TECHNISERV účastní tohoto řízení, neměla vůbec radost. Proto to řešili s odborem

veřejných zakázek, jestli je to v pořádku, jestli podle zákona se společnost může účastnit, jestli je tam nějaká možnost vyloučení, ale nebyla. Tehdejší vedení odboru hospodářských služeb o tom, že pan Š. poskytuje technické konzultace u těchto dvou veřejných zakázek, dle svědka vědělo, nebo vědělo minimálně to, že se tam pan Š. pohybuje v rámci té první zakázky. Jestli věděli i to, že poskytuje konzultace i v té druhé zakázce, tím si svědek jistý není. Spolupráce s odborem práv a veřejných zakázek probíhala tak, že jejich odbor připravil záměr veřejné zakázky a následně jim byla z toho odboru práva a veřejných zakázek přidělena kontaktní osoba, která s nimi tu konkrétní zakázku řešila, pomáhala jim se zadávací dokumentací, s technickými předpoklady, i s hodnocením. Svědek nevěděl, zda tato osoba byla informována o tom, že se na přípravě zakázek podílel pracovník jedné ze společností, které se do ní přihlásily. Předpokládá, že pan M. o tomto věděl. Kromě paní K. (na jejíž jméno si svědek dle svého tvrzení vzpomněl až v průběhu výslechu, kdy zaznělo její jméno v dotazu obhájce, čímž reagoval na námitku státní zástupkyně, která uvedla, že v odpovědi na její dotaz uvedl, že si jména ostatních osob nepamatuje) pracovalo na odboru 30 – 40 lidí. Svědek dále uvedl, že Ing. T. D. nezná. V hodnotící komisi byli tři členi a všichni hlasovali stejně, tj. shodli se na společnosti TECHNISERV. Přítomného Ing. H. nezná, nikdy jej neviděl.

25. **K tomuto se v rámci veřejného zasedání vyjádřila obžalovaná Ing. R.**, která uvedla, že museli každý týden jejímu nadřízenému panu M. psát vyjádření o tom, jak zakázky pokračují a jak na sebe navazují. Všichni věděli, že pan Š. má objednávku na technický dozor, který prováděl, a věděli, že se zakázky vzájemně překrývají. O tom i ústně informovala komisi, respektive to všichni věděli. Podepisovali k tomu čestné prohlášení. O tomto věděla i paní K., která jim byla přidělena jako styčná osoba pro koordinaci této zakázky. Věděla, že ta objednávka tam už od pana K. je. Věděla, že první zakázka nebyla dokončena, když začala další, proto byla nutná technická konzultace s panem Š., kdy s touto osobou to probírali a ona říkala, že se jedná o technickou konzultaci. Proto jim nezbylo, než firmu TECHNISERV vybrat, neboť tito zakázku vyhráli. Byla k tomuto trochu skeptická, což je patrné i na záznamu odposlechu tel. hovoru, kdy po učinění rozhodnutí telefonovala. Poté se komise rozhodla, neboť firma byla o hodně lacinější, nepřipadají v úvahu žádné vícepráce. Všichni potvrdili, že není důvod, proč TECHNISERV vyloučit. Měla technické i kvalifikační předpoklady, navíc jejich cena byla nejnižší.
26. **Dále odvolací soud vyslechl svědka J. T.**, který uvedl, že pracoval a stále ještě pracuje na MMR, k tomu má společnost Protum Servis, v níž je jednatelem, a protože tam pracuje již delší čas a má to i ve smlouvě, tak byl požádán panem K., aby ho doprovázel při obchůzce na budově spolu s panem Š. z TECHNISERV, a ukazoval jim nejbližší trasy, kde jsou rozvaděče. Jelikož to má ve smlouvě, tak je doprovázel. Trochu ho překvapilo, že to dělá TECHNISERV, protože už předtím dělal na ministerstvu na jiné budově, a tam nebyla moc velká spokojenost, ale to nebyla jeho věc. Na Příkopě v té budově, když doprovázel pana K. a pana Š., tak viděl, že pan Š. je muž na svém místě. Věděl hodně, měl plány a on mu ukazoval akorát, kde jsou rozvaděče a nejkratší cesty kudy táhnout kabely a kudy nejbliž se tam dostat. Pan K. tam byl jen statický člověk, který s nimi chodil. Ministerstvo mělo stále jiné požadavky na úspory, jiné žárovky apod., proto bylo stále co dělat. Překvapilo jej, že předtím nebyla spokojenost s TECHNISERVEM na budově, tady bylo vše v pořádku. Těsně před dokončením pan K. odešel do důchodu s tím, že po něm má nastoupit Ing. R. a zakázku dodělat. Překvapilo ho, že to paní R. vůbec dělala, protože v té době měla na ministerstvu problém se šikanou. Divil se, že tohle vůbec vzala. Nicméně nebyla to jeho věc. Když se to dodělalo a protože oni jako společnost i zapisují energie, úspory, tak zjistil, že úspory opravdu byly. TECHNISEV podle něj, ač je jen jednatelem malé společnosti, odvedl dobrou práci a úspora tam opravdu byla. Dále uvedl, že byl nejprve zaměstnancem ministerstva a poté bylo vypsáno výběrové řízení a on s kolegou si založili společnost a výběrové řízení vyhráli. Nejprve byl zaměstnancem MMR a

poté jednatelem firmy, která pracuje pro Ministerstvo pro místní rozvoj. Předtím se ta ministerstva jmenovala jinak Ministerstvo obchodu, Ministerstvo hospodářství. Dělá v těch budovách celkově 41 let. V předmětné době procházel budovy a ukazoval je panu Š., který tam tehdy už pracoval pro předchozí dodávky firmy TECHNISERV. Neví, jak velké konkrétně mohly být úspory, z hlediska vyčíslení částky, to počítal někdo jiný. Oni jen zapisovali stavy elektroměrů ve všech pronajimatelných prostorách. Tak si všiml, že došlo k úspoře, nicméně finančně to vyčíslit nedokáže, navíc už je to dlouho. Ing. H. asi viděl, ale svědek chodil spíš jen jako doprovod pana Š., podle něj spolu tyto nespolupracovali, většinou tam byl pan Š., svědek si myslí, že s panem H. nespolupracoval. Co se týče návaznosti a provázanosti předmětných veřejných zakázek, svědek uvedl, že tam byla taková změt' kabelů, že pokud by to nedělala jedna firma, tak by to snad ani nešlo udělat. Přišlo mu jednodušší udělat všechno naráz, než rozebrat podhledy, udělat jen jednu část kabelů a druhou tam nechat, dát tam zase podhledy, a pak to zase rozebírat. Pan Š. byl informován dobře, o všem věděl. Pan K. tam byl jen statickým člověkem. Pan Š. měl plány, takže musel vědět všechno. Svědek pouze doplňoval, kde jsou přesně rozvaděče, a když něco nesouhlasilo v plánech, tak upozornil na nejkratší cesty, kudy by se táhly kabely.

27. **K tomuto se vyjádřil obžalovaný Ing. H.** tak, že v předmětné budově nikdy nebyl, ani netušil, kde se zakázka dělala, jeho jméno v předmětné zakázce nefigurovalo, a nikdy předmětnou budovu nenavštívil. Svědek J. T. k tomu uvedl, že obžalovaného H. skutečně nikdy neviděl, načež na upozornění předsedy senátu na skutečnost, že předtím uvedl, že Ing. H. asi viděl, reagoval tak, že neví, zda Ing. H. viděl, neboť je to již dlouho, ale myslí si, že ho spíše asi neviděl. **K tomu se vyjádřila obžalovaná Ing. R.** tak, že má za to, že svědek si pana H. spletl s panem D., neboť i ona viděla pana H. poprvé až u soudu.
28. Odvolací soud dále doplnil dokazování také **přípisem Ministerstva pro místní rozvoj** ze dne 5. 11. 2021, ve kterém bylo státní tajemnicí Ing. Pikešovou sděleno, že „státní zaměstnankyně Ing. M. R. působila před svým obviněním na Ministerstvu pro místní rozvoj více než deset let, a za tuto dobu plnila své pracovní i služební povinnosti nadstandardně. Její zproštění výkonu služby je pro Ministerstvo pro místní rozvoj citelnou ztrátou, neboť se dodnes nepodařilo zajistit za ni adekvátní odbornou náhradu. Lze říci, že chod útvaru hospodářské správy je v důsledku jejího zproštění výkonu služby dlouhodobě negativně ovlivněn, a pokud mám správné informace (neboť tyto činnosti nepatří do mé přímé působnosti) po dobu její nepřítomnosti mj. nebyla úspěšně dokončena jediná veřejná zakázka na stavební práce. Po celou dobu působení Ing. M. R. v Ministerstvu pro místní rozvoj se její pracovní náplň z velké části sestávala z administrace veřejných zakázek a nebylo zaznamenáno podezření, že by zvýhodňovala jakékoliv uchazeče. Naopak bylo známo, že její snahou bylo, aby plnění veřejných zakázek bylo kvalitní a zároveň hospodárné, bez ohledu na to, jaké subjekty se zadávacího řízení účastnily. Její případné odsouzení bude na základě výše uvedeného pro Ministerstvo pro místní rozvoj odbornou ztrátou, stejně jako její zproštění výkonu služby z důvodu trestního stíhání, které bohužel trvá již několik let.“
29. Dále byl stranám předložen k nahlédnutí i **odborný posudek změny způsobu spínání osvětlení**, vypracovaný Ing. Štekrem. Tento uvádí tabulky představující souhrn prvků použitých pro spínání a ovládání osvětlení a dále, že z těchto tabulek vyplývá, že realizační firma použila materiál v konečné ceně vyšší o 65 879 Kč, kdy toto navýšení jde na vrub realizační firmy, neboť dle vyjádření Ing. Kasala nedošlo k navýšení ceny zakázky. Tímto řešením také došlo k navýšení komfortu užívání daných prostor z hlediska spínání a ovládání osvětlení a navíc lze předpokládat úsporu elektrické energie, neboť osvětlení bude aktivní pouze v době přítomnosti osob.

30. Z takto doplněného dokazování odvolací soud zjistil, že výpovědi svědků se shodují v informacích o tom, že obžalovaný Š. byl technickým konzultantem a pomáhal i s přípravou těchto veřejných zakázek, nicméně to, že se společnost TECHNISERV zúčastní veřejné soutěže o tyto veřejné zakázky, členové hodnotící komise nevěděli. Z doplněného dokazování však také plyne, že Ing. R. nedostala své povinnosti dle zákona o zadávání veřejných zakázek, když jako osoba jednající za MMR jako zástupce veřejného zadavatele při vypracování návrhu záměru k veřejné zakázce, neuvedla do zadávací dokumentace potřebné údaje umožňující uchazečům již v samotných nabídkách náležitým způsobem prezentovat navrhované řešení tak, aby uchazeči o veřejnou zakázku byli schopni na podkladě této dokumentace předložit zadavateli vzájemně porovnatelné nabídky (srov. JURČÍK, R. *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*, 4. vydání, Praha: C. H. BECK, 2015, s. 438 – 473), ani nikterak jinak neinformovala potenciální soutěžitele o vedených konzultacích s panem Š., týkajících se mj. úprav v projektové dokumentaci, ani o jejich výsledku.
31. Těžiště zadávací dokumentace má spočívat v technických specifikacích, kterými jsou mj. objektivně popsané charakteristiky prací, materiálů apod., které je třeba užít za účelem, který je zadavatelem zamýšlen, avšak tyto specifikace nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu. Ke zvýhodnění společnosti TECHNISERV došlo tedy nikoliv samotnými předběžnými konzultacemi s obžalovaným Š. jako takovými, avšak tím, že obžalovaný Š. měl od obžalované Ing. R. s předstihem k dispozici návrh záměru k veřejné zakázce, který obsahoval popis technických a kvalifikačních kritérií a požadavků na uchazeče, dále mu byly Ing. R. také předány dokumenty k rozpočtu veřejné zakázky, výkaz, výměr a rozpočet zpracovaný pro potřeby zadavatele zpracovatelem projektové dokumentace, kdy obžalovaný Š. pak tyto kvalifikační požadavky upravil (přičemž o tomto několikrát jednal s obžalovaným Ing. D. a to i za přítomnosti obžalovaného Ing. H.), načež Ing. R. tyto úpravy převzala a zahrнула do záměru a výkazu výměr k veřejné zakázce. Zadávací dokumentace však již neobsahovala údaje a dokumenty, které měl k dispozici v rámci předběžných tržních konzultací obžalovaný Š. (a tedy i společnost TECHNISERV), a ani neobsahovala výstup z těchto předběžných tržních konzultací, čímž došlo ke zvýhodnění společnosti TECHNISERV, a to tak, že zaměstnanci společnosti TECHNISERV se podíleli na parametrech zadávacího řízení, načež disponovali informacemi k zadávacímu řízení, které nebyly uvedeny v zadávací dokumentaci, a tedy nebyly známy ostatním soutěžitelům, čímž došlo ke zvýhodnění společnosti TECHNISERV v této soutěži, neboť tato disponovala informacemi, kterými ostatní soutěžitelé nedisponovali a ani disponovat nemohli, neboť tyto nad to nebyly uvedené v zadávací dokumentaci. Ing. R. pak umožnila zvýhodnění společnosti TECHNISERV v soutěži o předmětnou veřejnou zakázku tím, že ačkoliv věděla, že obžalovaný Š. disponuje výše popsanými materiály, tyto materiály nezahrнула do zadávací dokumentace, aby přístup k těmto informacím měli všichni potenciální soutěžitelé, ani je o těchto skutečnostech nijak jinak neinformovala. Tímto jednáním tedy došlo k tomu, že společnost TECHNISERV získala výhodu, a to nejen časovou, když mohla svou nabídku připravovat s větším předstihem, než ostatní soutěžitelé, nýbrž především konkurenční, neboť mohla svou cenu (přičemž tato byla jediným hodnotícím kritériem) dostatečně konkrétně přizpůsobit očekávaným nákladům, neboť, na rozdíl od ostatních soutěžitelů, disponovala informacemi, které toto umožňovaly. Výrok o vině stran obžalované Ing. R. tak i odvolací soud shledal zcela správným.
32. Odvolací soud se dále zabýval odvolacími námitkami směřujícími na neexistenci tzv. druhého úmyslu, jinak řečeno obmyslu či úmyslu přesahujícího objektivní stránku trestného činu, které ve svých odvoláních uvedli obžalovaní Ing. H. a Ing. D.. Obžalovaný Ing. D. ve svém odvolání tvrdí, že *musí být dán úmysl způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému prospěch (tzv. druhý úmysl), přičemž takový úmysl v žádném případě nemohl být u obviněného dán, když se mimo jiné připomíná,*

že nikomu žádná škoda nevznikla. Obdobně pak uvádí i Ing. H., který tvrdí, že v řízení nebyl prokázán úmysl způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch, přičemž k dokonání trestného činu podle § 256 tr. zákoníku je naplnění tohoto druhého úmyslu nutné.

33. K tomuto se však již v minulosti vyjádřil Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. 5 Tdo 1475/2015, když uvedl, že *přečin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku (do 31. 12. 2009 trestný čin pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1 tr. zák.) je trestným činem úmyslným (§ 13 odst. 2 tr. zákoníku), jenž navíc obsahuje znak tzv. úmyslu přesahujícího objektivní stránku trestného činu spočívající v tom, že pachatel jedná s úmyslem způsobit jinému škodu nebo opatřit sobě nebo jinému prospěch. **K naplnění tohoto znaku se nevyžaduje skutečné způsobení škody či získání prospěchu, ale postačí, když pachatel s možností vzniku škody či prospěchu počítá a je s tím srozuměn, tedy postačuje zde nepřímý úmysl.***
34. Z uvedeného je tak patrné, že existence obmyslu není vyloučena pouhou skutečností, že v projednávaném případě nebyla způsobena škoda. Ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn nalézacím soudem, však vyplývá, že obžalovaný Ing. H., jakožto manažer strategických vztahů Divize 6 společnosti TECHNISERV, který organizoval činnost jednotlivých (obžalovaných) zaměstnanců společnosti a byl faktickým výkonným ředitelem, opakovaně s obžalovaným Ing. D. řešil motivaci zaměstnanců společnosti osobně docházet za zaměstnanci státní správy, samosprávy, společností zřízovaných státem, či místními samosprávami, a to s účelem navození velmi přátelských vztahů tak, aby pak tito byli společnosti natolik přístupní, že se zaměstnanci společnosti TECHNISERV o veřejných zakázkách zadávaných těmito institucemi dozvědí s předstihem před jejich zveřejněním na internetu, neboť po tomto zveřejnění, je již pozdě. Ze zjištěného skutkového stavu dále mj. vyplývá, že obžalovaný Ing. H. předal obžalovanému Ing. B. obálku s blíže neurčenou hotovostí v řádu tisíců korun, přičemž tento mu ji obratem poté, co zjistil, že obsahuje finanční hotovost, vrátil. Zcela zjevně tak tímto jednáním obžalovaný Ing. H. mohl a měl počítat, či být srozuměn s tím, že si tím do budoucna zajistí exkluzivnější vztah s obžalovaným Ing. B., což by v konečném důsledku bylo prospěšné pro společnost TECHNISERV, neboť její zaměstnanci by se pak mohli o plánovaných veřejných zakázkách dozvědět s předstihem. Obžalovaný Ing. H. tak zjevně počítal s možností vzniku budoucího prospěchu a s tímto byl při svém jednání srozuměn, když obžalovaný Š. pak jednal pod jeho vlivem a následkem tohoto jednání skutečně ke zvýhodnění společnosti TECHNISERV i došlo.
35. Obdobně je pak možno aplikovat též na odvolací námitku obžalovaného Ing. D., když tento, jako výkonný ředitel Divize 6 ve společnosti TECHNISERV, byl minimálně srozuměn s činností obžalovaného Ing. H. a obžalovaného Š. spočívající v tom, že tito se v rámci své práce (pro společnost, ve které byl obžalovaný D. výkonným ředitelem) zaměřovali na navázání nadstandardních vztahů s osobami podílejícími se na zadávání veřejných zakázek a zjednávání (minimálně časových) výhod pro společnost TECHNISERV, přičemž jak bylo řečeno výše pak opakovaně s obžalovaným Ing. H. řešil i motivaci zaměstnanců společnosti TECHNISERV osobně docházet za zaměstnanci státní správy, samosprávy, společností zřízovaných státem, či místními samosprávami, a to s účelem navození velmi přátelských vztahů, což mělo vést k zlepšení vztahů s těmito osobami, aby to následně vedlo k tomu, že společnost TECHNISERV se o veřejných zakázkách zadávaných těmito institucemi dozví s předstihem před jejich zveřejněním na internetu, tj. získá tím výhodu oproti ostatním potenciálním soutěžitelům. Tyto závěry blíže rozvádí i nalézací soud, a to především v bodě 53 – 59 napadeného rozsudku, na něž odvolací soud v podrobnostech plně odkazuje. Jestliže pak obžalovaný Ing. D. ve svém odvolání uvádí, že *není uveden jediný potenciální soutěžitel, kterému toto údajné jednání mělo jít na újmu, ale ani není uvedena žádná taková újma*, dále pak, že *se nelze se spokojit*

s povšechným obecným konstatováním, že došlo k jednání, kterým byl způsoben nějaký úkor někoho, aniž by tento úkor, tj. následek byl definován konkrétně a konkrétně objektivně určen, a konečně pak také, že zcela chybí relevantní kvalifikované vyčíslení škody či neoprávněného prospěchu, nemohl odvolací soud ve světle shora uvedeného usnesení Nejvyššího soudu přisvědčit ani těmto námitkám, neboť jak je řečeno výše, není vyžadováno skutečné způsobení škody, či skutečné získání prospěchu (tj. ani jejich konkrétní vyčíslení), nýbrž postačí, že pachatel s možností vzniku škody či prospěchu počítá a je s tím srozuměn, k čemuž zjevně v případě obžalovaného Ing. D. také došlo.

36. Ohledně námitek směřujících na skutečnost, že zakázky byly malého rozsahu, a tak nebylo třeba zakázky zadávat v režimu zákona o zadávání veřejných zakázek, odkazuje odvolací soud na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 5 Tdo 1364/2016, kdy Nejvyšší soud shledal, že *veřejnou zakázkou ve smyslu § 256 tr. zákoníku se rozumí i zakázka malého rozsahu, a to i přesto, že podle § 18 odst. 5 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (platného do 30. 9. 2016), není veřejný zadavatel povinen ji zadávat podle tohoto zákona. Je však povinen dodržet zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace stanovené v § 6 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Je-li v rámci zadávacího řízení ohledně zakázky malého rozsahu ustanovena komise k hodnocení nabídek, jedná se o hodnotící komisi ve smyslu § 256 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, byť nebyly dodrženy podmínky § 74 zákona č. 137/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů.* V této souvislosti též lze odkázat na přílehlavý výklad Nejvyššího soudu, učiněný v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 5 Tdo 1106/2016, kde je řečeno, že *trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku lze spáchat i v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky malého rozsahu, u níž se nemusí konat zadávací řízení podle zákona o veřejných zakázkách.* Dále je třeba k předmětnému uvést, že taktéž úprava obsažená v § 256 tr. zákoníku slouží k ochraně stanoveného postupu za rovných podmínek pro účastníky (soutěžitele) při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě.
37. V případě uvedených zakázek však k dodržení zásady transparentnosti a rovného zacházení nedošlo, jak již podrobně vysvětluje nalézací soud mj. v bodě 65 napadeného rozsudku, neboť v případě veřejné zakázky zadávané ČOI (podrobně specifikovaná též ve výrokové části napadeného rozsudku), za kterou v souvislosti s touto zakázkou jednal obžalovaný Ing. B., došlo k tomu, že se Ing. B., jednající za zadavatele veřejné zakázky, obrátil při přípravě této zakázky na společnost TECHNISERV, tj. dřívějšího zhotovitele elektrických sítí, která díky tomu disponovala technickými plány k již nainstalovaným sítím v budově, které bylo třeba zohlednit v případě dalších technických zásahů, a s touto vedl předběžné tržní konzultace ohledně připravované zakázky. Lze opětovně přisvědčit námitkám, že tyto konzultace nebyly zákonem zakázány (a v současné době jsou dokonce zákonem aprobovány), jádro problému však tkví ve skutečnosti, že obžalovaný Ing. B. vedl předtržní konzultace pouze s jednou společností, přičemž neumožnil, aby se těchto předtržních konzultací mohli účastnit i jiné subjekty, tj. případní soutěžitelé. Tedy jak již konstatoval nalézací soud, měl obžalovaný Ing. B. zajistit, aby ostatní potenciální soutěžitelé o těchto konzultacích věděli a mohli se jich případně zúčastnit, a to například tím, že by oslovil s předtržní konzultací více zhotovitelů, či že by uveřejnil záměr budoucího výpisu veřejné zakázky a případné podrobnosti ke konání předtržní konzultace, které by se pak například mohl účastnit každý dodavatel, který by podal přihlášku a splnil stanovené podmínky účasti na předběžné tržní konzultaci. Vhodné by pak bylo, aby obžalovaný též zprávu o průběhu předběžné tržní konzultace zveřejnil, či ji učinil součástí zadávací dokumentace. Pak by byl zcela zachován zákonný požadavek dodržení transparentnosti a rovného zacházení, avšak k tomu v projednávaném případě nedošlo, a jelikož tak společnost TECHNISERV byla jediným účastníkem (a také jediným možným účastníkem, neboť jako jediná byla s takovým požadavkem oslovena) předběžných tržních konzultací, došlo tak k jejímu zvýhodnění ve veřejné soutěži, neboť tato si mohla

s dostatečným předstihem připravit podklady k účasti na soutěži o předmětnou veřejnou zakázku, a tímto zcela zjevně byla zvýhodněna oproti ostatním soutěžitelům, kteří se o realizaci veřejné zakázky ucházeli. Nad to společnost získala i výhodu konkurenční, když disponovala s dostatečným předstihem díky těmto předběžným tržním konzultacím informacemi, na základě kterých mohla nabízenou cenu (která byla hodnotícím kritériem podaných nabídek) co nejvíce přiblížit ceně nejnižší.

38. K námitkám směřujícím na nezákonnost provedených prostorových odposlechů a odposlechů telefonických hovorů, musí odvolací soud především uvést, že tyto jsou veskrze pouhým opakováním argumentů obhajoby, tak jak již byla uplatněna před soudem I stupně. Nálezací soud se s touto obhajobou plně vypořádal, a to především v bodech 32 a 33 napadeného rozsudku, a odvolací soud se s jeho argumentací ztotožňuje a plně na ni odkazuje. Jak již uvedl nálezací soud, nebyla shledána důvodnost těchto námitek, a ani odvolací soud těmto nemohl přisvědčit, když odposlechy nebyly povoleny pro jiný skutek, jak tvrdí obžalovaní, nýbrž byly povoleny pouze pro jiný dílčí útok stejného pokračujícího trestného činu, v čemž při respektování zásady zachování totožnosti skutku (která je dána jednak při zachování totožnosti jednání a následku, jednak při zachování jen totožnosti jednání, nebo jen totožnosti následku, tak i při zachování částečné totožnosti jednání nebo následku) ani odvolací soud neshledává jakékoliv pochybení. Co se týče námitek směřujících na nesprávné hodnocení obsahu odposlechů nálezacím soudem, k tomuto odvolací soud uvádí, že hodnocení důkazů je doménou soudu nálezacího a odvolací soud shledal, že nálezací soud provedl dostatek důkazů potřebných k učinění spravedlivého rozhodnutí. Nálezací soud se v rámci pečlivého odůvodnění svého rozsudku s obsahem provedených důkazů, tedy včetně předmětných odposlechů, řádně vypořádal, jeho závěry jsou logické a mají oporu v provedeném dokazování. Mezi hodnocením obsahu provedených odposlechů a dalšími provedenými důkazy pak odvolací soud neshledal žádné extrémní rozpory.
39. K námitkám směřujícím na skutečnost, že dle odvolatelů nebyl naplněn znak organizované skupiny pak lze uvést, že s tímto se již ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal nálezací soud, když mj. uvádí, že obžalovaný Ing. D. byl nadřazeným obžalovaných Ing. H. a Š., přičemž i z provedených odposlechů vyplývá vzájemná koordinace těchto obžalovaných, kdy si tyto předem rozdělovali, jakým způsobem budou participovat na přípravě předmětných veřejných zakázek, aby došlo k jejich nastavení takovým způsobem, že bude vyloučen co největší okruh potenciálních dodavatelů, a také, aby tyto veřejné zakázky byly nastaveny co nejvýhodnějším způsobem pro společnost TECHNISERV. Toto jednání pak zcela zjevně přesahuje rámec koordinace v rámci plnění běžných pracovních úkolů, a vzhledem k tomu, že jejich jednání směřovalo k tomu, aby společnost TECHNISERV v rámci soutěže o veřejnou zakázku získala co nejvýhodnější podmínky na úkor ostatních soutěžitelů, lze je považovat právě za jednání členů organizované skupiny. V podrobnostech pak odvolací soud odkazuje na odůvodnění soudu nálezacího, který se s tímto zcela dostatečným způsobem vypořádal, a s nímž se odvolací soud plně ztotožňuje.
40. K námitce obžalované Ing. R., spočívající v tom, že dle názoru obžalované aktuální judikatura v obdobných případech vylučuje možnost trestní odpovědnosti obžalovaných, přičemž obžalovaná poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 5 Tdo 1555/2012, který dle jejího názoru ve velmi podobné, až téměř totožné situaci, shledal zproštění obžaloby osob v obdobném postavení za správné a zákonné, lze pak uvést, že skutkový stav uvedený v předmětném usnesení Nejvyššího soudu se od nyní projednávaného skutkového stavu liší právě v té skutečnosti, že obžalovaný v usnesení Nejvyššího soudu sice kontaktoval jako zaměstnanec Ministerstva vnitra (zadavatele veřejné zakázky), tj. jako osoba jednající za zadavatele veřejné zakázky, s žádostí o kontrolu technické specifikace a parametrů

předmětné veřejné zakázky (jak je specifikováno v 1. odstavci odůvodnění předmětného usnesení Nejvyššího soudu), jednatele jedné obchodní společnosti (která se poté stala uchazečem o tuto veřejnou zakázku), který mu následně na jeho dotazy odpověděl a řešil s ním závady v zadávací dokumentaci, avšak odpověď jednatele na dotazy zadavatele byla zpracována jako dodatečná informace k zadávací dokumentaci a předána jménem zadavatele veřejné zakázky všem uchazečům, kteří si převzali zadávací dokumentaci k uvedené veřejné zakázce. Tedy byla zachována zásada transparentnosti, neboť tyto informace byly pak dostupné všem soutěžitelům, avšak v případě obžalované Ing. R. došlo k tomu, že společnost TECHNISERV disponovala informacemi k zadávacímu řízení, které nebyly uvedeny v zadávací dokumentaci, a tedy nebyly známé ostatním soutěžitelům, čímž došlo ke zvýhodnění společnosti TECHNISERV v této soutěži, jak je již podrobně uvedeno výše. Proto Městský soud v Praze na uvedený případ nemohl aplikovat názory Nejvyššího soudu obsažené v jeho usnesení sp. zn. 5 Tdo 1555/2012, neboť se od nyní projednávané trestní věci liší právě v této podstatné záležitosti.

41. K dalším odvolacím námitkám, které směřovaly na to, že judikatura užitá v předchozím usnesení Městského soudu v Praze v této věci (výše specifikováno), je nepřiléhavá na projednávané jednání, neboť se zabývá skutkově odlišnými situacemi, uvádí odvolací soud následující. K závaznosti judikatury precedentního charakteru lze poznamenat, že tato precedentní závaznost je charakteristická tím, že přesahuje individuální případ a působí obecně, tj. vztahuje se na blíže neurčený okruh osob a blíže neurčený okruh případů. Lze tedy předpokládat, že jestliže uvedené judikáty, jejichž aplikovatelnost na projednávanou věc odvolatelé zpochybňují, obsahují právní názory Nejvyššího soudu, které jsou obecnými principy, případně jsou zobecnitelnými interpretacemi těchto principů, lze je pak aplikovat i na nyní projednávanou trestní věc. Výklad v těchto judikátech obsažený je ve světle výše uvedeného výkladu ohledně precedentního charakteru judikatury, takřka obecně použitelný, neboť právní názory Nejvyššího soudu nelpí na konkrétních skutkových zjištěních a okolnostech daného případu, avšak tyto názory lze aplikovat i na případy zabývající se obdobnými otázkami, jak bylo výše naznačeno. Za liché je pak tedy ve světle výše uvedeného nutné označit odvolací námitky obsahující argumenty směřující na skutečnost, že v předmětných judikátech byl řešený odlišný skutkový stav věci.
42. Tresty byly všem pachatelům napadeným rozsudkem uloženy alternativní, konkrétně byl všem pachatelům uložen peněžitý trest v různých výměrách, přičemž uložení alternativního trestu je což je prostředek dobrodiní soudu, kdy soud shledá, že na pachatele ještě není potřeba působit nepodmíněným trestem odnětí svobody. Soud I. stupně rozhodoval zcela v souladu se zásadami uložení tohoto trestu, když při hodnocení osoby pachatele správně vzal v potaz všechny skutečnosti, k nimž soud obecně přihlíží při úvahách o druhu a výměře trestu (§ 39 odst. 1 tr. zákoníku). Nad to uložení takových trestů nalézací soud i dostatečně reflektoval délku trestního řízení, také to, že obžalovaní Ing. B. a Ing. R. jsou po celou dobu trestního řízení postaveni mimo službu a pobírají pouze část platu bez možnosti legálního přivýdělku v jiném pracovním poměru, a také přihlédl k tomu, že všichni obžalovaní vedli před spácháním projednávané trestné činnosti řádný život. Uložené tresty tedy nebyly odvolacím soudem shledány jako nepřiměřeně přísné, ani nepřiměřeně mírné.
43. Skutková zjištění napadeného rozsudku jsou tedy správná a neskýtají žádné pochybnosti. Správná je i uvedená právní kvalifikace. Ani tresty, které byly uloženy, nejsou nepřiměřeně přísné. Všechny výroky napadeného rozsudku byly tedy shledány správnými, proto nezbylo než odvolání zamítnout.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 18. 2. 2022

JUDr. Jaroslav Cihlář, v.r.
předseda senátu